

ĀBY SCE
ZĀPĀSILI
ZĀ VIERU... JE
O MŅŅO
CENĒJŠĪĀ
ĀRO ZLĀCO

Jūdov 3
1 Pt 17

žive!
SLOVO

1997

4

ročník XXIX

Milí čtenáři,

čekali jste už někdy doma milého hosta, na kterém vám hodně záleželo? Jak to u vás doma v takovém případě vypadá? Myslím, že podobně jako u nás doma. Maminka stále ještě vidí něco, co je třeba uklidit, vyčistit, nablýskat - prostě chceme se vzácné návštěvě představit v co nejlepším světle. Možná, že je v tom i trošku pokrytectví, protože normálně doma takový pořádek nemíváme. Ale řekl bych, že tím nosným motivem je, aby host, kterého máme rádi a na kterého se těšíme, se u nás cítil co nejlépe. Občas se mi stane, že už netrpělivě vyhlížím hosty z okna, ale tu mi manželka připomene, že tím jen mařím čas, že tím jejich příchod neuspíšim, jen propasu příležitost ještě něco potřebného udělat.

Nosným tématem tohoto čísla je příchod Pána Ježíše Krista pro vykoupené a jeho praktické dopady na náš život. Prožíváme adventní dobu - dobu příchodu Pána Ježíše. Už ne jako dítěte do betlémských jeslí, ale jako Pána církve, který si přichází pro svou nevěstu, Církev, aby si ji vzal k sobě do své slávy. Čekáme vzácnou návštěvu. Jak ji čekáme?

V historii církve (dřívější i zcela nedávné) byla období, kdy někteří blouznivci tvrdili, že Pán už přichází. Oblekli si bílé šaty, prodali vše, co měli, opustili svá zaměstnání, vylezli na kopec a očekávali příchod Páně. Počínali si tím podobně jako já, když jsem se díval nečinně z okna.

Je skutečností, že příchod Páně je už ve dveřích. Kdo se dívá kolem sebe s otevřenýma očima, to nemůže nevidět. Události kolem Jeruzaléma, který se opravdu začíná stávat "čiší ku potáčení národům", celkový neutěšený stav lidstva, kdy morálka, charakter a čestnost

už nic neznamenají a kdy úspěch slaven jen ti bezohlední a bezcharakterní, rostoucí rozvodovost, zaměření na požitky všeho druhu - to vše nám připomíná slova Pána Ježíše o dobách před jeho příchodem. Samozřejmě nedovedeme říci, kdy Pán přijde - ale je evidentní, že jeho příchod je blíže než kdy jindy.

Není čas k tomu, abychom nečinně vyhlíželi, kdy Pán přijde. Je třeba využít každou chvíli k tomu, abychom ještě něco stačili udělat, čím svému Pánu můžeme udělat radost. Abychom napravili to, co se ještě napravit dá, pověděli svědectví o Boží lásce těm, kterým jsme to "ještě nestačili" povědět, navštívili ty, kdo tak dlouho a tak marně čekají, že je navštívíme... Je toho stále ještě hodně. Využijme čas, který nám ještě zbývá. Vždyť náš Pán "neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání..." (2Pt 3,9)

Rád bych povzbudil naše milé bratry a sestry ze Slovenska, aby napsali o tom, co se děje v jejich zemi. Víme, že v Prievidzi byla celoslovenská konference, dále velmi užitečná mládežnická konference v Trenčíně, spojená s evangelizací v tomto městě - a je škoda, že se nemůžeme podělit o ty jedinečné zkušenosti, které tam účastníci prožili. Víme, ve srovnání s tím, co bude, až Pán přijde, budou tyto události jen okrajovými epizodami, ale dokud čekáme, je taková zpráva povzbuzením pro ostatní. To samozřejmě platí i pro věřící z Čech, Moravy a Slezska - i oni se mohou podělit o krásné zkušenosti, které mohli mít se svým Pánem s námi všemi.

Do nového roku vám všem přeji milostivé Boží vedení, jeho ochranu a pomoc ve všech situacích, do nichž budeme postaveni. Boží milost s vámi.

Váš Tonáš Pala s redakční radou

Příště v nebi

V roce 1988 vyšla malá knížka s názvem "88 důvodů: Ježíš opět přijde v roce 1988", která vzbudila dalekosáhlou pozornost. Po přečtení knížky jsem poznal, že předpoklady autora byly falešné. Uvědomil jsem si, co Pán Ježíš řekl o svém příchodu: Přijde jako zloděj v noci, nikdo to předem nebude vědět, a také, že o tom dni a hodině nikdo neví, jedině Otec (Mt 24,36). Tato malá kniha něco však vyvolala. Mnozí, kteří ji přečetli, a já také, jsme se začali intenzivněji zabývat otázkou druhého příchodu Pána Ježíše. Ráno toho dne, kdy podle autora knížky Pán Ježíš měl opět přijít na zem, jsem brzy vstal a ptal se sebe: Co by bylo, kdyby on měl pravdu a já se mylil? Co kdyby skutečně přišel dnes? Při snídani se v naší rodině o tom živě debatovalo. Když jsem pak odcházel do práce, mávala mi dcera a křičela: "Ahoj, tati...nashle příště v nebi."

A co kdyby Pán přišel dnes?

Představte si, že bychom v každém novém dni žili v tomto nebeském očekávání. Nemyslíte, že by takové očekávání změnilo každou minutu našeho života? Ale vždyť takový život v očekávání nacházíme v Písmě. První izraelský patriarcha Abraham očekával město s pevnými základy, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh" (Žd 11,10). Žalmista Asaf napsal o své naději slávy v nebesích (Ž 73,24). V Novém zákoně zobrazují Pavel, Petr a Jan věčnost, Boží říši, vlast, do které jednou přijdeme. V poslední knize Bible, Zjevení, obrací Jan naši pozornost na nové nebe a novou zemi s Božím městem.

Konfrontován s věčností

Věčnost má proměňující sílu. Realita

věčnosti formuje totiž náš poměr k Bohu. Pojednou pro nás přestává být důležité získat v tomto životě velký kapitál. Stává se pro nás důležitější skutečnost věčného Boha. Pán Ježíš vyprávěl příběh o bohatém člověku, který zbouřil staré stodoly a postavil nové, aby do nich mohl shromáždit bohatou úrodu. Zde ho ale potkal Bůh a řekl tomuto chytrému muži: "Blázne! Těto noci požádají tvou duši od tebe a to, co jsi nashromáždil, komu bude patřit?" I my se jednou budeme muset postavit před svatým Bohem. Pak nám naše pozemské úspěchy nebudou k užítku. Je to trapná myšlenka pro ty, kteří se domnívají, že v životě jde především o nějaký titul.

Americký milionář, Norman Miller, majitel podniku Interstate Batteries, věděl, že smíření s Bohem skrze Pána Ježíše je důležitější než pozemský blahobyt. Po tom, co uvěřil v Pána Ježíše, víra určovala jeho podnikání. Každý týden měl ve svých obchodech v Dallasu biblickou hodinu. Zúčastňují se jí spolupracovníci, i jeho řidič. Modlí se za to, aby oni a jejich rodiny a lidé v Americe stále více hledali Pána Ježíše.

Můj majetek mi nepatří

Život, který je orientován na nebe, ovlivní i náš vztah k našemu vlastnictví. Lidé takto uvažující nebudou dále shromažďovat majetek, ale přemýšlet, jak své vlastnictví využít pro věčnost. Bible říká, že náš život jednou "zkusí oheň" (1K 3,11-15). Jak si to můžeme představit? Možná takto. Když budeme jednou stát před Kristem, bude zářící síla Jeho nádhery procházet našim životem a ukáže se, co není vhodné pro věčnost. Všechno, co jsme na zemi činili a dávali pro zvětšení Božího království, zůstane, stejně tak, jako zlato, stříbro a drahé kamení. Všechno ostatní je proti tomu jako dřevo, seno nebo strniště.

Pojednou zůstane jen prach

Jestliže neposkytneme naše vlastnictví, aby přineslo něco pro Boží království, budeme hromadou "prachových křesťanů". Tito křesťané nevedou bezpodmínečně život v hříchu, ale tento jejich život nemá co do činění s věčností. Jistý autor to popsal v obraze tak, že je vidí, jak stojí před soudnou stolicí Kristovou po kolena v prachu, s prázdnyma rukama, protože nevlasnili nic, co by Mu mohli přinést. Neboť ve věčnosti nemá nic trvání, co již netrvalo v životě.

Přitom myslím na jistého mladého muže z Ukrajiny, který se vzdělával na jedné biblické škole v Americe. Během studia se zamiloval do americké studentky. Pak se chtěli vzít a odstěhovat na Ukrajinu. Tam chtěl pracovat jako misiónář. Rodiče studentky se museli smířit s tím, že se jejich dcera odstěhuje do vzdálené krajiny. Přesto se od ní vnitřně oddělili, protože chtěli pinit Boží vůli. Když jednou budou stát před Pánem Ježíšem, promění se jejich vnitřní osvobození a podporování jejich dcery ve zlato, stříbro a drahé kamení. A kdo ví, jak mnoho nových drahých kamení z Ukrajiny se nalezne před soudnou stolicí Kristovou, které skrze službu mladého manželského páru přišly k víře v Pána Ježíše.

Ostrov pro děti

Pán Ježíš sám nás vyzývá: *"I nespravedlivým mamonem si můžete získat přátele; až majetek pomine, budete přijati do věčných příbytků."* (Lk 16,9) Někdy myslím na to, jak to musí být pěkné přijít do nebe a prožít, že ke mně přibíhají lidé, představují se mi a oznamují mi, jak Bůh použil peníze, které jsem obětoval, aby našli cestu do věčnosti. Naše pozemské vlastnictví se vztahuje přirozeně i na naše domy. Spřátelený manželský pár si koupil malý dům na

okraji Chicaga a s ním také nezastavěný pozemek. Na něm pak vybudovali pěkné hřiště pro děti a svůj dům přestavěli tak, aby se tam děti mohli zdržovat po ukončení vyučování. Dnes je toto hřiště jistotou v okolí, ve kterém řadí různé bandy, a dům je místem, kde se řádně pečuje o děti, které až dosud zakusily jen málo lásky.

Čas pro věčnost

Také "čas" může být investován pro věčnost. Když například někdo vyučuje děti v besídce, může tímto vyučováním ovlivnit život dětí. A takové děti se pak mohou pozitivně dotknout jiných dětí. Můžeme také v náš volný čas darovat lidem, kteří potřebují pomoc.

Láska k ostatním

Pohled na věčnost působí ještě více: získáme nový postoj vůči lidem, kteří potřebují evangelium o spasení v Pánu Ježíši tak, jako jsme jej potřebovali my. A Pán Bůh od nás očekává, že se staneme svědky Jeho slávy. Pojednou se v našich srdcích zvětsí láska a poznáme, že nemáme právo jiné nutit k tomu, aby se polepšili, nebo je zatracovat, že jsou na špatné cestě.

Když bude naše srdce orientováno na nebe, uvidíme jednotlivého člověka a ne množství. Všimneme si mladého člověka, sedícího vedle nás v čekárně, nebo vidíme "novýma očima" starou paní v našem domě. Pojednou nás napadá, že má nějaký smutný obličej a zda nepotřebuje naši pomoc.

Nové tělo

Náš pohled na věčnost změní také náš náhled na utrpení.

Mnozí znají příběh Joni Eareckson, její knihy a film o jejím životě. Když měla 17 let, ve zlomku sekundy při skoku do moře si zlomila vaz. Zůstala ochrnutá od krku dolů. Po svém neštěstí pocítovala pouze hluboké pochybnosti a hněv vůči Bohu. V tomto čase jí pomohl dobrý pří-

tel, který našel cestu k Pánu Ježíši. Dnes se zrcadlí v jejím životě a pojetí jistota o věčnosti. V jejich přednáškách a knihách stojí slovo "nebe" na nejvyšším místě. Naše utrpení, tělesné nebo duševní, které v současnosti prožíváme, se nám stanou lehčími, když si ujasníme, že tato utrpení jsou pomíjivá, protože brzy obdržíme nové tělo, které nezná žádnou bolest. Apoštol Pavel, který tolik trpěl, napsal: *"Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena"* (Ř 8,18).

Očekáváme-li v tomto životě veliké odměny, budeme zklamáni. Udělejme si jasno v tom, že to, co zde na zemi děláme pro Otce v nebesích, má význam pro věčnost. Potom budeme Bohu rádi věrně sloužit tak, jak nám to dovolí vnější okolnosti.

Opětné shledání v nebesích

Podnikl jsem svou první cestu do bývalého SSSR krátce po pádu komunistického režimu. Směl jsem kázat v různých sborech a byl jsem přemožen hlubokou láskou a nasazením mnohých přítomných věřících. Přes 70 let útlaku zůstala víra živá. To ukazovaly také chotáře. Na závěr mnoha shromáždění všichni povstali a zpívali určitou píseň. A zatím, co jsme zpívali, přišly děti s květinami a věnovaly nám je. Při poslední sloce pak zvedly ruce a zdravily nás na rozloučenou: Bůh buď s vámi, než se sejdem zas... Než se sejdem u Jeho nohou...

V těch mnoha letech utrpení jim bylo nebe blízké a záživé. Bylo v jejich srdcích. Kdo takto věří, žije v jistotě, že tento život je pomíjivý, že jdeme vstříc nádherné slávě a připravujeme se na nebe. Celý náš život má již něco z toho odzrcadlovat. Bible říká: *"Každý, kdo má tuto naději v něho, usiluje být čistý, tak jako on je čistý"* (1J 3,3).

Ženich přichází

Každá nevěsta chce být náležitě připravena ve svatební den. Ví, že nejlepším darem, kterým může svého ženicha obdařit, je ona sama se svým myšlením, srdcem a tělem. Chce být pro něho čistá a pěkná. Dlouhé měsíce se připravovala na okamih, když se svým budoucím mužem budou stát před oddávajícím.

V době Pána Ježíše bylo zvykem, že ženich před svatbou šel k otci nevěsty, aby se dohodli na ceně nevěsty. Konečně po ukončení jednání otec a budoucí manžel ujednání stvrdili pitím vína z jednoho poháru. Pak se ženich vrátil do domu svého otce, aby postavil nový dům, do kterého si přivede manželku. Jednoho dne, když bylo všechno hotovo a slavnostní jídlo připraveno, opustil ženich dům svého otce bez předchozího ohlášení a utíkal silnicemi do domu své nevěsty, aby si ji odvedl k sobě. Zatím co byl na cestě, lidé, kteří ho doprovázeli, křičeli: Ženich přichází. V okamžiku začalo proudit ze všech stran stále větší množství lidí, kteří rovněž křičeli tuto radostnou zvěst. Nevěsta to slyšela. Vystoupila ze dveří rodičovského domu a pak se ženichem šla nejdříve na svatební slavnost a potom do ženichova nového domu. Je zřejmé, že v tomto krátkém čase by se nestačila připravit na svatbu, kdyby očekávala pouze na zavolání z ulice. Ale protože věděla, že tento den jednou přijde, učinila už dávno nutné přípravy. Právě také i my máme být připraveni v našem rozumu, v našich srdcích na ten den, kdy si Pán Ježíš přijde pro svou nevěstu, aby si nás vzal k sobě.

Občané nového světa

Vystrojení pro nebe vyvolá ještě něco: nový pocit identity. Bible označuje věřící, kteří vědí, že jdou vstříc novému světu, jako občany budoucího světa a jako cizince v přítomném světě. Proto

apoštol Pavel napsal: "My však máme občanství v nebesích" (Fp 3,20). Přitom nás upozorňuje také na to, abychom vedli život hodný evangelia Kristova (F 1,27).

Když správně pochopíme naši existenci, musíme vědět, že vlastně nepatříme tomuto světu. Můžeme ho sice shledávat velmi pěkným, ale je to přece jen místo přechodné, místo na cestě. Když však jednou dosáhneme skutečného cíle, s radostí zvoláme: "Konečně jsme zde! Jaký výhled!"

Být cizincem a hostem znamená být poutníkem. Identita poutníka existuje v tom, že ví - toto ještě není doma. To nejlepší teprve přijde. Proto můžeme také zde všechno odevzdat, stojí to za svobodný přístup ke chvále a slávě Boží.

Král David se jednou modlil: "Bohatství a sláva pocházejí od Tebe, Ty pánuješ nade vším, máš v rukou moc a bohatýrskou sílu, vyvýšení a utvrzení všeho je ve tvých rukou... Od Tebe pochází všechno. Dáváme Ti, co jsme přijali z Tvých rukou. My jsme před Tebou jen hosté a přichozí jako všichni naši otcové" (1Pa 29,12-15).

Vtáhneme-li denně nebe do našeho života, budeme více lásky dávat, intenzivněji chválit Pána, radostněji sloužit misijně a budeme více otevření pro bolest a oběť. Potom jednou poznáme: "A Bůh jim setře každou slzu z očí" (Zj 7,17).

Joseph Stowell (Entscheidung č. 2/97)

☉ Svět Pána Ježíše nečeká, poněvadž Ho nezná a netouží po NĚm. Ale my Jej známe a On zná nás. My chceme být s Ním. Chceme Jej vidět tvář v tvář.

Mnozí věřící chtějí příchod Páně pro Jeho církev učinit závislým od oněch velkých událostí a soužení, která prý

mají předcházet. Ale Pán může přijít pro svou církev každého okamžiku, žádná zvláštní znamení tuto událost nepředcházejí. Zato mnohá znamení předcházejí Jeho zjevení, příchod v slávě a v moci (Lk 21,25-27; Mt 24,30). Církev musí být dříve v bezpečí, shromážděna u trůnu Beránkova, než přijde na zem velké soužení, než Pán začne otevírat těch sedm pečeti knihy Božích soudů (Zj 5-8).

☉ V čem záleží naša istota,

že budeme vytrhnuti k Pánovi? Je iba jedna odpoveď, ktorú možno vyjadriť rôznym spôsobom: vo večnom Božom uložení, spojenom s vykúpením v Kristu a na Ňom založenom našom ospravednení vierou, krvou a milosťou (R 3,24; 5,1.9; Tt 3,7)..

Ako sa máme pripravovať na príchod Pánov? Bdením, čakaním a činením.

Ako dlho máme čakať?

Dokiaľ nepríde - Lk 19,13; j 21,22; 1K 11,26.

☉ Pán príde ako ZLODEJ v noci?

Áno, ale len pre tých, ktorí žijú vo tme (1Te 5,2.4). Jasne je napísané: Ale vy, bratia, nie ste vo tme. Pre Církev Pán nepríde ako zlodej, ale ako Ženích. Zlodej prichádza, aby kradol, ničil - tedy v zlom úmysle. Pán Ježiš príde na svet súdiť, čo je zlé.

☉ My máme bdieť

- pretože to Pán prikázal (Mt 24,45-51),
- aby nás hodina Jeho príchodu neprekvapila (Mt 24,44),
- pretože bdenie nás vedie k praktickému spaseniu (1J 3,2-3),
- pretože bdenie nás vedie k oddanej službe (Mt 24,45)
- pretože bdenie prináša časný a večný úžitok (Mt 24,46.47),
- pretože bdenie nás skutočne chráni (Mt 24,48-51).

Svit dennice

Výraz "dennica" sa nachádza v niektorých prekladoch Nového zákona iba raz. Je to v 2Pt 1,19. Novšie preklady používajú zrozumiteľnejší výraz alebo pomenovanie obrazu hviezdy, o ktorej tu je reč - zornička. Citujem z Nádeje pre každého: "A tak sme boli svedkami toho, ako sa do dôsledku splnili proroctvá. Preto im venujte tú najväčšiu pozornosť, veď svietia ako svetlo uprostred nočnej tmy, kým nesvitne deň a nevyjde zornička vo vašich srdciach."

Iné preklady používajú ešte slovo "zornica" alebo proste "ranná zora", "ranná hviezda". Odborníci vhodne doplňujú, že ide o planétu Venušu, ktorá je veľmi dobre viditeľná na oblohe pred východom Slnka. Vtedy sa "zapalujú ranné zore". Niektorí turisti s obľubou prespia aj celú noc vysoko v horách alebo na morskej pláži, len aby mohli vidieť neopísateľnú krásu východu slnka. Sám som zažil tento úkaz po celonočnej jazde autobusom v Taliansku, ale aj inde. Je to naozaj úchvatný pohľad. Ak ste to ešte nezažili, nenechajte si újsť tento úkaz v lete budúceho roku.

Biblickí komentátori pochopiteľne spájajú zorničku s Pánom Ježišom Kristom. Veď On sám sa v Knihe Zjavenia predstavuje: "Ja som výhonok z Dávidovho koreňa a potomok Dávidov, žiarivá ranná hviezda." Pán Ježiš ako most pre-pája starozákonných prorokov, je prísľubom slávnej budúcnosti a istotou jej nádeje. Poniektorí komentátori vzťahujú výraz "kým nesvitne deň a nevyjde zornička" ako čakanie na deň zoslania Svätého Ducha, čo sa už stalo na Letnice. Väčšinou však sa táto časť Písma vykladá v súvislosti s druhým Pánovým

príchodom pre Církev. To je nám podstatne bližšie. Žijeme tesne pred Pánovým príchodom. Hoci ešte stále prechádzame nocou, už svitá na nový a večný deň! Pán je veľmi blízko, všetko tomu nasvedčuje: javy v prírode, situácia v Izraeli, stav Cirkvi, pozícia Satana a sveta... Tak by sme mohli pokračovať v typických sprievodných javoch Pánovho príchodu. Oneskoro budú Vianoce. Ľudia si pripomínajú Pánov prvý príchod na túto zem v chudobných betlehemských jasiach. Zároveň si aspoň niektorí pripomínajú jeho druhý príchod v sláve, v ústrety Cirkvi do oblakov. Toto je deň D, kedy sa v plnej sláve ukáže Jasná Ranná Hviezda - Pán Ježiš Kristus. Čo teda robiť v Novom roku (už zasa Nový rok!)? Tešiť sa z príchodu nebeského rána! No nie so založenými rukami, so sladkým nič nerobením. Čakanie musí byť spojené s aktívnou službou Tomu, na ktorého tak túžobne čakáme, ako na ráno po bolestivej, bezsennej noci.

A ešte jeden obraz okolo zorničky alebo zornice. V slovníku nášho jazyka je pri zorničke aj zrenička, či zrenica. Tú predsa máme v oku. Na jednom mieste v Písme je zmienka, že Pán Boh nás sleduje ako zrenicu svojho oka. Zrenička je veľmi citlivá. Chránime si ju, ako len vieme. O čo viac Pán Boh stráži svoju vlastnú zreničku, ktorou je nesporne Jeho milovaný Syn Pán Ježiš Kristus. On mu je naozaj najdrahší a najbližší, hoci pre tvoju a moju záchranu Ho neváhal vydať na smrť na potupnom kríži. On bude predmetom večného Božieho záujmu a s Ním aj my, Jeho vyvolená Církev, za ktorú tak draho zaplatil.

Vykročme smelo vo svetle rannej Hviezdy v ústrety nebeskému ránu.

Ján Kučera
Lebo už len krátko, iba chvíľočka a príde Ten, ktorý má prísť a nebude meškať.

Prvý a druhý príchod Pána Ježiša v skratke

Prvý príchod Pána Ježiša začína v betlehemských jaslích. Prišiel ako nebeský kráľ v ľudskom tele. Začal hlásať spolu s Jánom Krstiteľom evanjelium kráľovstva na zemi pre Židov. Židia Ho celonárodne neprijali, zavrhlí svojho brata Žida slovami: "Nechceme, aby tento kraľoval nad nami" (L 19,14). Pán odložil na čas svoje plány s Izraelom. Začal hovoriť o nezbytnosti svojej smrti za všetkých, a tým položil základ pre "Evanjelium milosti". K záchrane Židov a pohanov bola potrebná Ježišova smrť.

Pri ukrižovaní Pána Ježiša vstali mnohí starozákonní svätí z hrobov a ukázali sa (Mt 27,52). Kríž s Baránkom Kristom bol "vysoko vztýčený" do tehďajšieho židovského sveta. Po svojej smrti odišiel do neba k Otcovi. Zosnulí svätí, ktorí vstali z hrobov, odišli s ním. Ustrašení učeníci zostali na zemi. Pán sa ukázal Otcovi so svojou krvou a hneď splnil daný sľub učeníkom na zemi - poslal im Utešiteľa - Ducha Svätého. Sám zostal v nebesiach v sláve Otcovej a je tam až dodnes ako stály zástupca - prostredník. Ale zároveň je s cirkvou aj na zemi. Len tak môžeme skrze neho prichádzať k Otcovi. Táto doba trvá bezmála 2 000 rokov.

Čas nikto nezastaví, beží spolu s cirkvou, a už je tu čas, keď čakáme druhý príchod Pána Ježiša. Bude to pre veriacich slávna udalosť. Pre svet bude neviditeľná a nepočuteľná, ľudia budú pozorovať len dôsledky. Cirkev denne čaká, že Pán splní zasľúbenie: "Prídem si pre vás..." Pán príde do oblakov a cirkev bude vytrhnutá k nemu. Toto slávne stretnutie bude v ponebeských oblastiach. Potom si Pán svoju nevestu - cirkev - dovedie k Otcovi. Hneď na to

bude svadba Baránkova. Bude to slávna a radostná chvíľa pro všetko nebeské stvorenstvo.

Na zemi bude medzitým prebiehať všeobecný chaos a súženie. Na uprázdnené miesto cirkvi zostúpi Satan, aby bez zábran vylial svoj hnev na ľudí, ktorí zostali na zemi. Spolu so šelmou a falošným prorokom začnú strašnú činnosť. V nebi bude stáť radosť - na zemi doslova peklo. Do tohoto strašného chaosu príde odrazu Pán z neba so svojimi svätými. Príde na Olivový vrch, ktorá sa rozdojí a bude vykonaný súd nad Židmi. Verný zostatok Židov bude pripojený k manželke Barankovej. Hneď na to nastane obdobie tisícročného kráľovstva. Satan bude na tú dobu odstránený.

Nebudeme ďalej predbiehať biblické udalosti. Skončíme v tom krásnom a požehnanom období tisícročného kráľovstva, ktoré bude pod vládou Ježiša Krista.

Sprac. podľa biblického kurzu na Nivách v roce 1969

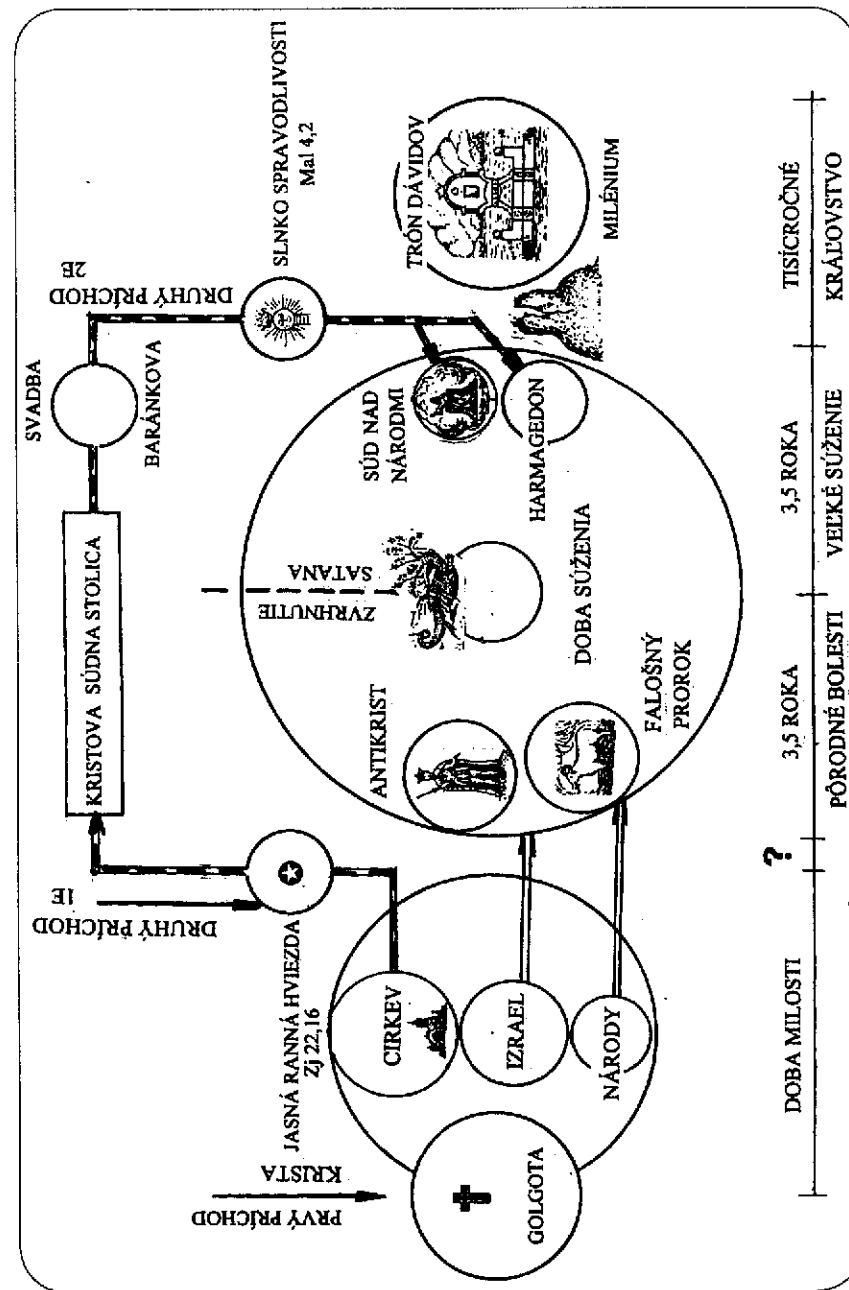
Pavol Kulačik

Poznámka redakcie:

Pre názornosť na ďalšej stránke je náčrt rozhodujúcich udalostí dejin spásy od Golgoty až po milénium, ktorý je prevzatý z publikácie *Pán prichádza* autora J. Ostroluckého. Druhý Pánov príchod má dve etapy:

1E - prvá etapa je príchod pre Cirkev v oblaku slávy a Pán Ježiš sa zjaví ako "Jasná ranná hviezda",

2E - druhá etapa je až neskôr po dobe veľkého súženia, keď Pán Ježiš príde v sláve viditeľne na zem, do Jeruzalema, ako "Slnko spravodlivosti".

Rozhodujúce udalosti od Golgoty až po milénium

O příchodu Páně - Otto Stockmayer

✔ "Ještě jednou otřesu nejen zemi, nýbrž i nebem" (Žd 12,27)

Těmito slovy Pán Bůh naznačuje, že otřese vším stvořením a promění je, aby zůstalo jen to, co je neotřesitelné.

Když tedy v těchto posledních dnech zvláště myslíme na pomijivost všeho viditelného, chceme se čím dál více připravovat pro ten veliký exodus, kterému jdeme vstříc. Méně než kdy jindy chceme být "usedlíky". Děkujeme Pánu, že nám stále připomíná, že jsme zde poutníky, cizinci, když se nám naše dílo nedáří, když otfásá naším pohodlím, vzpomínkami, naději, denními zvyky. Dejme se oprostít tam, kde se jiní křečovitě drží. Všecko stvořené bude otřeseno, i to, nač jsme se tolik upnuli. Musíme se více než kdy jindy mít na pozoru před zemskou přitažlivostí. Kdo se pohybuje ve vysokých výškách, cítí se často mocně přitahován zemí. Zem nás přitahuje, dokud nám Pán neučiní přitažlivým nový svět, sestupující z nebe. Často mu to velice ztěžujeme a může nás pak od země odpoutat jen soudy a bolestmi, roztráštěním našich hnízd, a děkujeme mu, že tak činí. Čím dříve, tím lépe. Pak to tolik nebolí. Vždyť naše hnízda budou jednou stejně zničena. Vše, co nás na zemi potkává, nás připravuje na nebeské občanství.

Jdeme tedy svou cestou, a když je nám jedno po druhém vzato, nelitujeme se a nedejme se litovat. Nejsme vůbec politováníhodní. Nemáme Otce, který by se zdráhal použít silnějších prostředků, aby nás připravil pro trůn. Máme milost! Jaký rozdíl je mezi přirozeností a milostí! Přirozenost nás poutá k viditelnému, milost nás od viditelného oprostuje. Přiro-

rozenost krystalizuje, tuhne, milost dává křídla. Milost nás vede dál. Troškami našeho na kusy rozbitého života nás Pán cílevědomě vede k neotřesitelné říši, ke království, ke trůnu.

Máme Otce, který ví, jak má s námi zacházet. Nejedná s námi překotně, nic nepřeskakuje, žádnou třídu, žádnou lekci, spíše to a ono s námi zopakuje. Ach, jak často musí opakovat! Kolik času a síly to stojí! On nás však vede cílevědomě k další stanici našeho života. Uvede nás i do Elím, ale nesmíme se pod palmami zdržet déle, než On dovoluje, jinak by to znamenalo nové boje, nové odtrhování a nakonec vůbec přestáváme věřit, že kdy budeme od viditelného úplně svobodni. Ne! Rovnou se odřekneme myšlenky a přání mít se zde na zemi dobře. To je moc obyčejný cíl. Kdo nechce být strháván zemským magnetismem, musí mít jiný, vyšší cíl! **Mějme ho!** Máme milost, abychom se jí mohli chopit. Necháme-li ji ležet ladem, budeme čím dál chudší a prázdnější.

✔ *Víte přece, co znamená tento čas. Už nastala hodina, abyste procitli ze spánku. Vždyť nyní je nám spása bližší, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložte proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla. Žijme řádně jako za denního světla. Ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti, nýbrž oblecete se v Pána Ježíše Krista a nevyhovujte svému tělu, abyste nepropadli vášním.* (Ř 13,11-14)

Čím dál více mají děti Boží na celém světě pocit, že nastal večer, že příchod Páně je blízko. Zjevuje se moc temnosti,

satan zuří. Z toho vidíme, že mu už mnoho času nezbyvá (Zj 12,12). Lehkomyslnost a lhostejnost v závažných otázkách, duch nevěry a odcizení Bohu nabývá ve světě převahy, ba hrozí proniknout i do Cirkve Kristovy. Všecko nás naléhavě a vážně nabádá: Bděte! Udržujte se v bdělosti!

O nějakém probuzení a bdění nemůže být ovšem řeč, dokud vedeme život, který dělá Pánu Ježíši hanbu a který každé upřímné svědomí musí odsoudit, pokud nad hříchem jen vzdycháme, aniž bychom s ním rázně skoncovali. Pak si čím dál víc navykáme nebýt tím, čím bychom chtěli být a snadno může dojít k tomu, že vůbec přestaneme věřit, že je možné žít bohulibým životem a náš spánek se změní ve spánek smrti. Naše povolání ke svatému, bohulibému životu, k životu s čistým srdcem a neposkvrněným svědomím, si mají děti Boží v adventní době v pohledu na příchod Páně uvědomit, aby podepření o Boží slovo v moci krve a Ducha Kristova jednou provždy skoncovali s hříchem.

Jestliže se křesťanství, které se zmitá mezi pádem a povstáním, kdy se znovu a znovu necháme přemoci a pošpinit, nedá podložit Písmem, jestliže skutečně Pán Ježíš přemohl svět, hřích a ďábla, jestliže jsme povoláni k životu stálého vítězství nad hříchem a Pán je hotov nás do takového života uvést a v něm zachovat, jak je to možné, že tak málo křesťanů takovým životem žije?

Je potřeba držet se Písma. Dost dlouho už Cirkve vzdychala, že není schopna zhodnotit hřivny jí dané a skutečně svítit. Jestliže sůl pozbývá slanosti, není to především důsledek toho, že Kristova prikázání a Boží zaslíbení už dost vysoko neceníme? Když je v plném smyslu znovu uchopíme a uvěříme jim, budeme pro svět znovu přesvědčivým důkazem pravdivosti evangelia, jak se od nás

očekává. Takovým důkazem je právě, biblické křesťanství, které mění lidská srdce a životy.

✔ *Lidé sami vypravují, jak jste nás přijali a jak jste se obrátili od model k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a skutečnému a očekávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše, jenž nás vysvobozuje od přicházejícího hněvu.* (1Te 1,9-10)

Tesaloničtí se obrátili od model k Bohu, předně aby mu sloužili a dále, aby očekávali z nebe jeho Syna. Jako je tělo bez ducha mrtvé, tak je mrtvá i víra bez skutků (Jk 2,26). Víra, která se neprojevuje životem lásky a služby, je mrtvá. Sloužit Bohu neznámá jen být misionářem, evangelistou a pod. Znamená to prostě činit Boží vůli, ať jsme kdekoliv, zaujímat to postavení, které nám Pán určuje a ve všech životních okolnostech je uskutečňovat. Sloužit Bohu znamená život vykoupený od světa a od sebe, být Bohu v každé chvíli plně k dispozici.

To druhé, co Pavel uvádí jako smysl obrácení, je naděje. Nemyslí tím naději na posmrtnou blaženost, ale naději na osobní příchod Páně. Pokud náš život není nesen a prodchnut touto nadějí, je milost a láska při nás něčím nedokončeným. "*Přilba spasení*" (Ef 6,17), která je "*přilbou naděje*" (1Te 5,8), je nezbytnou součástí naší výzbroje. Potřebujeme celou výzbroj, máme-li být vysvobozeni od přicházejícího hněvu. Nastávající Boží soudy jsou protikladem přicházející blaženosti, vykoupení, oslavení našich těl, která mají být proměněna do podoby jeho těla slávy. Příchod Páně je tedy předmětem naděje a očekávání dětí Božích. V té naději se očišťují, jako i On je čistý, a pokračují v posvěcení v bázni Páně (2K 7,1; Zj 22,11) a posilují svá srdce (Jk 5,8) v trpěli-

vosti a víře svatých. Řecký výraz pro "očekávání" zde užitý obsahuje význam "setrvat při něčem". Předpona zde užitá vyjadřuje propracovávání se určitým směrem přes překážky, setrvání ve vyceleném směru, nedát se odradit od zaujatého stanoviska, dokud nepřijde to, co očekáváme.

Takové doufanlivé, vyčkávající vyhlížení po jeho příchodu nám trvale přivádí nebeské ovzduší věčné domoviny, napřimuje nás ve všem, co by nás chtělo vyvést z míry, posiluje k neúnavné věrnosti v přítomných úkolech všedních dnů, ale také chrání před sobeckým životem pouze citové naděje.

✓ *A jako každý člověk jen jednou umírá a potom bude soud, tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých. Po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají.*

(Žd 9,27-29)

Sloužit a čekat.

(1Te 1, 9-10)

Posledním slovem Páně pro Církev není smrt. On zemřel, aby tím, že okusil smrt, prolomil pro nás, svou církev, cestu, abychom bez projití smrti mohli být vytrženi v proměněných tělech jemu vstříc. V prvním příchodu se zabýval našimi hříchy. Vynesl je na kříž. Jeho druhý příchod už nebude mít s hříchem nic společného. Ukáže se ke spáse, k vykoupení těm, kdo ho očekávají. A toto vykoupení, tato spása je naše vytržení, pohlcení pomíjitelného nepomíjitelným. Služme živému a pravému Bohu! Když jsme tak dlouho sloužili modlům a našemu ubohému já, služme nyní Bohu v rodině, ve sboru, v misii, v dia-

konii, či kde jinde nás Pán postavil. Služme však v očekávání, že i pro Církev udeří dvanáctá hodina. Konejme i tu nejdůležitější službu zde dole v očekávání, že každým okamžikem můžeme být zavoláni vzhůru.¹ Když královna ze Sáby přišla z takové dálky, aby naslouchala Šalomounově moudrosti, záviděla jeho služebníkům, kteří směli dnem i nocí před ním stát a naslouchat jeho slovům. Je potřeba určité doby stání před Pánem, aby nám otevřel uši, abychom se nevrhali do práce ve vlastním duchu, bez důkladného poučení Mistrem. Doby samoty, kdy smíme dlít v obecenství s Pánem a naslouchat mu, jsou prevencí, aby náš vnitřní člověk neutrpěl při práci škodu.

Práce se svými různými potížemi a zdánlivými nemožnostmi vytváří prostor pro zjevení nových pokladů Boží moudrosti, které bychom asi nikdy neobjevili, kdyby nás právě ty různé potíže nehnały k tomu, abychom hledali útočiště v moci a moudrosti Boží. Hodinu za hodinou trávíme ve službě a v očekávání, až s úderem dvanácté naše služba skončí. Je na Pánu, zda čas prodlouží nebo ukrátí, podle své dobře libé vůle. Kéž nás najde ochotnější než dosud následovat jej čím dál výše, abychom při jeho příchodu byli nalezeni hotoví jít mu vstříc.

Pokiaľ Pán nepríde (1K 11,26b)

- čakáme na Pána Tt 2,13
- zvestujeme Jeho smrť 1K 11,26
- jednáme, pracujeme Lk 19,13
- milujeme Jeho príchod 2Tm 4,8
- pripravujeme sa ako nevesta na svadbu Zj 21,2
- zostávame bez úhony 1Te 5,23.

MILOVAŤ PRÍCHOD PÁNA JEŽIŠA

„Už mi je pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi dá Pán v onen DEŇ Pán, spravodlivý Sudca, nie však iba mne, ale aj všetkým, ktorí milujú jeho zjavenie.“ (2Tm 4,8)

Priechod Pána Ježiša treba milovať. Veď aj z nášho praktického života to vieme. Nieкто sa ohlási, že príde k nám na návštevu. Pre naše očakávanie tejto návštevy a našu prípravu na ňu bude veľmi záležať na tom, či ohlásenú osobu milujeme, alebo je to nieкто vzdialený. Na príchod toho, koho milujeme, sa budeme tešiť a pripravovať. Čím viac sa bude približovať termín návštevy milovaného, tým častejšie budeme o tom hovoriť a kontrolovať, či máme všetko k návšteve pripravené. A keď konečne nastane deň, v ktorom sa máme stretnúť, budme sa dívať na hodinky, aby sme v danú chvíľu boli pripravení.

V analógii troch podobienstiev Pána Ježiša v Mt 24. - 25. kapitole si povedzme, čo znamená milovať príchod Pánov.

1) **Láska verí v príchod Pánov.** Neverný služobník (Mt 24,45-51) neveril, že by jeho pán až tak skoro prišiel, preto neslúžil verne. Aj pre nás je nebezpečie, že síce o blížiacom sa príchode Pána Ježiša vieme, všetky znamenia nás na to upozorňujú, ale **my tomu neveríme**, ako ukazuje náš praktický život. Zameriame sa na hmotné veci tohto života, vrhneme sa do podnikania tak, že na Pána a jeho dielo nemáme čas. Pritom nám Božie slovo jasne hovorí: *„Vykupujte čas, lebo dni sú zlé!“ (Ef 5,16)*

Koľko máme času, aby sme mohli Pánovi slúžiť? Ako dlho tu ešte budeme? Vie-ra, že Pán príde čoskoro, nás nevedie k tomu, aby sme všetko popredávali, založili si ruky a čakali ho v nečinnosti. To v minulosti mnohí urobili a prinieslo to nielen zármutok a stratu im, ale aj pohanu Pánovmu menu.

Viera, že Pán môže prísť každým okamihom nás núti hodnotiť pozemský život ako prípravu na budúci, večný. Len to, čo tu pre Pána urobíme, bude hodnotené a zostane to ako odplata pre večný život s Pánom.

2) **Láska nás núti, aby sme svojho Pána očakávali v čistote, vo svätosti.** Ako to, že nerozumné panny v podobenstve o desiatich pannách (Mt 25, 1-13) si včas neobstarali nádoby s olejom? Niečo im v ich konaní chýbalo. Môžeme smelo povedať, že nemilovali príchod ženicha tak ako tie múdre panny. Každý veriaci človek by chcel mať istotu, že sa s Pánom raz stretne, že bude s ním v jeho sláve, ale keď nieкто povie: "Mne stačí, keď budem zachránený a nemusím nič získať, žiadnu odplatu," potom pri ňom nie je všetko v poriadku. To je egoizmus - hlavne že ja sa budem mať dobre - to je len lampička s trochou oleja. Láska k Pánovi sa predsa prejaví v tom - jemu! Spominame si, ako to bolo so snúbenkou a milým v Piesni Šalamúnovej?

✧ Najprv hovorila: *„Môj milý patrí mne, ja patríť jemu.“ (2,16)*

✧ Potom však zmenila svoj pohľad: *„Ja patríť svojmu milému a mne patrí on.“ (6,3)*

✧ Až konečne dospela k vrcholu poznania a zvolala: *„Ja patríť svojmu milému, za mnou sa nesie jeho žiadosť.“ (7,11)*

Cítíme v tom veľkú gradáciu? Snúbenka si najprv privlastňovala milého: "On je môj," akoby na neho mala právo a teda

¹ Kdysi nám vyprávěla spisovatelka "tetička Jehličková" o jednom ševci, který na otázku, co dělá, odpovídal: "Čekám na Pána a zatím spravuji boty." A dodala: "To víte, že jeho práce vypadala podle toho! Vždyť jej při ní každou chvíli mohl zastihnout Pán! To musela být vzorná práce!" - překl.

mohla mu niečo prikazovať, niečo od neho žiadať. Potom však zmenila svoj pohľad a priznala, že najprv ona patrí milému, ale hneď dodala: On však patrí mne! Až pri treťom vyznaní zabudla na seba a na svoje práva, nároky, videla len milého, ktorému patrí celkom a od-dane.

To robí opravdivá láska, ktorá nehľadá svoje veci, ale veci toho druhého. Keď Pán Ježiš privoláva z neba svojej neveste a hovorí jej, že čoskoro príde, pripomína jej jednu dôležitú vec, na ktorú by nevesta nemala zabúdať: „...spravodlivý nech ďalej koná spravodlivosť a svätý nech sa ďalej posväcuje!“ (Zj 22,11) Ženich sa chce stretnúť so svojou nevestou, ktorá je pripravená - žije v spravodlivosti a svätosti. Toto sa nedá "kúpiť" na poslednú chvíľu, ak to prirodzene tomu, čo urobili nemúdre panny. Pán Ježiš nám vo svojom príchode nedá čas, aby sme si dávali veci s druhými do poriadku. To nebude tak ako keď Hospodin povedal kráľovi Ezechiášovi: "Daj do poriadku svoj dom, lebo zomrieš!" My nebudeme mať nijaký čas, ani minútu! Buď som pripravený, žijem vo svätosti a spravodlivosti, alebo nie. Preto potrebujeme lásku, milovať Pánov príchod!

Žiť v spravodlivosti a vo svätosti nás niečo stojí. Nejednen Boží muž či žena si v minulosti (ale aj v súčasnosti) povzdychol: Tí ľudia okolo mňa, ktorí nežijú v spravodlivosti, nemajú toľko problémov, ako mám ja. Nemusia si nič odriekať, žijú si ako chcú a pritom sa majú tak dobre! To nie je len Ásáf v Žalme 73., to sme možno mnohí z nás, ktorí takto myslíme. Ale keď posunieme čas a zamyslíme sa nad našou odplatou a odplatu ich pre večnosť - potom porozumíme. Stojí to za to, spravodlivo konať, aj keď máme hmotné škody. Neodplácať zlým za zlé. Nevymáhať násilím

to, čo nám patrí. Môžeme vziať aj škodu, lebo je to dočasné, ak pritom vydáme svedectvo o tom, že zapierame svoju dušu, aby sme získali veci večné. Človek čakajúci svojho Pána nebude svoje nároky vymáhať súdne. Ako by sme sa mali postaviť pred súdom (hoci v práve) sveta, keď my v budúcnosti máme súdiť svet?

Nemusíme ísť až tak ďaleko, zostaňme iba pri drobných veciach. Sused nám urobí škodu, ako sa zachováme? Keď mu chceme vydať svedectvo životom, že sme učeníci Pána Ježiša, potom pre Pána vezme svoj križ, aj túto škodu, a o susedovi a s ním hovoríme akoby sa nič nestalo.

Problémy v manželstve vykúpených ľudí, očakávajúcich príchod Pánov? Problémy boli a budú, ale iba "do večera"! Čo je neprekonateľné, aby sme nemohli jeden druhému odpustiť nejakú chybu? Ak nie som pripravený odpúšťať, tak len pre to, že žijem v pýche, namyslenosti a myslím si, aký som dobrý, že Pán mi nemusí denne nič odpúšťať. Aký je však vzťah Pána k pyšným? Pýcha sa stala základom pádu Lucifera a pýcha je to, čo bráni pokániu. Ale ako môžem žiť bez pokánia? Ako sa môžem posväcovať bez vyznávania svojich pokleskov a hriechov? Len si spomeňme na Saula a Dávida, dvoch izraelských kráľov. Prvý bez pokánia, druhý s pokáním. Saul biedne zahynul, hoci neurobil navonok také pády ako Dávid. Ale Dávid nakoniec smel vyznávať také úžasné slová (Žalm 18), ktoré by Saul nikdy nevyslovil. Lebo žil v neustálom pokání, vo vedomí svojich pádov, ale aj odpúšťajúcej Božej milosti. Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť!

Milujeme Pánov príchod? A prečo? Že nás odmeni, alebo že sa stretne s nim, padneme pred ním a s vďačnosťou ho budeme chváliť a jemu slúžiť

po celú večnosť? Ak v takejto láske povieme: "Pane Ježišu, nemyslím na odplatu za moje skutky, ale myslím výhradne na Teba, ktorý si ma vykúpil pre seba, aby som bol s Tebou po celé vky," potom sme jeho priateľmi a nie služobníkmi. Sluha robí kvôli odplate, priateľ robí všetko z lásky.

3) Láska k Pánovmu príchodu nás vedie k nádeji. V "hymne lásky" sa o nej spieva, že láska „za všetkých okolností verí, dúfa a vytrvá“ (1K 13,7). Čo je to nádej? V liste Židom čítame o nádeji takto: „Máme ju (nádej) ako istú a pevnú kotvu duše, ktorá siaha až do vnútra, za oponu, kde za nás vošiel Ježiš ako predchodca...“ (6,19) Je známe, že každá loď musí byť vybavená najmenej týmito dvomi vecami - vpredu kotvou a vzadu kormidlom. Kormidlo slúži pri pohybe lode, kotva v dobe pokoja. Kotva pozostáva z dvoch častí: Z vlastnej kovovej kotvy, ktorá sa pri spustení na dno mora, jazera, rieky pevne zachytí o dno, a z lana, ktorou táto kovová časť kotvy je spojená s loďou, ktorú potom pevne drží.

Ako si môžeme obrazne túto "kotvu" vysvetliť pri nás? Kovová časť nám môže zobrazit' našu nádej, niečo, čo je v našom duchu. Ale táto nádej musí byť "hodená" do nejakého pevného prostredia, sama osebe nádej nič nepomôže. Jej účinok záleží na základe, v ktorom sa zachytí a na pevnosti "lana", ktoré kotvu spája s loďou. Týmto "lanom" sú Božie zaslúbenia a pevným miestom je Boží chrám, svätýňa v nebesiach, kde nás predišiel náš Pán. On je tam na Božom tróne a teda aj naša nádej je zakotvená v tomto mieste, ktoré sa ničím nepohne. Spojnicou nádeje s Božím trónom sú zaslúbenia. Peter napísal: „...veriacim skrze neho v Boha, ktorý ho vzkriesil z mŕtvych a dal mu slávu, aby vaša viera bola aj nádejou v Bohu“ (1Pt

1,21). Naša nádej, ktorá sa odvíja od viery v Pána Ježiša ako Spasiteľa, je teraz v Bohu, lebo Pán Ježiš je vzkriesený a oslávený.

Pred niekoľkými rokmi dvaja bratia navštívili nemocného, ťažko chorého spolubrata v Kristu. Boli zarmútení, že mu nemôžu nič poskytnúť, tak sa obmedzili na to najlepšie - na modlitby. Potom, pri lúčení, jeden z návštevníkov sa opýtal nemocného: "Milý brat, budeme sa vidieť ešte v tomto živote?" Nemocný zažiaril, a čo sa prezýtim niekoľko dní nestalo, celkom jasne a na prekvapenie domácich povedal: "Ja mám nádej v Bohu!" To je najlepšie zakotvenie, ktoré môže človek dosiahnuť na zemi. Milí bratia sa už viac s ním na tejto zemi nezhovárali, pre nich to boli jeho posledné slová. Ale nezabudli na to, že aj v ťažkej životnej situácii, pri prechádzaní údolím tieňa smrti, je nádej v Bohu tou najlepšou vecou, najlepším liekom a zdrojom potešenia i radosti.

„Ak iba v tomto živote máme nádej v Krista, sme najbiednejší zo všetkých ľudí.“ (1K 15,19) „Vieme, že keď sa zjaví, budeme mu podobní, lebo ho uvidíme takého, aký je. Každý, kto má túto nádej v neho, sa očisťuje - ako aj on sám je čistý.“ (1J 3,2-3) Nádej nie je len vecou budúcnosti, ale ona robí niečo s nami v súčasnosti - očisťujeme sa. Ako často? V nedeľu, keď máme účasť na Pamiatke Pánovej? Alebo raz za rok, ako Izraeliti pri Dni zmierenia (Jom Kipur)? Vždy, keď máme "znečistené nohy, alebo ruky". Vždy, keď nás niečo obviňuje, lebo naše svedomie nie je čisté. Všimnime si, ako nás Písmo k tomu vyzýva: „Tajomstvo viery nech uchovávajú (diakoni) v čistom svedomí.“ (1Tm 3,9) „...o to viac krv Krista, ktorý...očistí nám svedomie od mŕtvych skutkov.“ (Žd 9,14) „Ale ak vyznávame svoje hriechy, On je verný a spravodlivý:

Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej nepravosti." (1J 1,9)

V treťom podobnenstve (Mt 25,14-30) Pán Ježiš hovorí o nádeji. Ten služobník, ktorý žil bez nádeje, iba so strachom voči svojmu pánovi, pretože ho dobre nepoznal, nevyužíval zverenú pánovu prostriedky, ale ich zakopal. Preto ani žiadnu odplatu nedostal, keď pán prišiel. Láska k Pánovi nás vedie k tomu, aby sme si privlastňovali jeho zasľúbenia a využívali to, čo nám zveril k službe. "Beda by mi bolo, keby som nekázal," povedal Pavel. Pretože dostal tento "talent" (hrivnu) od Pána, musel ho využívať, nemohol ho "zakopať". Pán mi dal určitý dar, potom - pokiaľ mi to telo a duša umožňuje - musím ho používať, ak pravda milujem Pána a mám nádej, ktorá má fahá k nebesiam. Tu nejde o vypočítavosť, akú odplatu dostanem. Nejde tu o chválu voči iným vykúpeným, čo môže - žiaľ - pri niekom byť hybnou silou k službe. Niektorí počítajú, koľko ľudí "priviedol k Pánovi", pri čom zabúda, že to neurobil on, ale Svätý Duch. Vieme, že pokiaľ by motivom našej služby bola odplata a nie náš Pán a láska k nemu, potom aj keby sme položili život pre Božiu vec, nič nám to neprospeje (1K 13,1-3).

Láska k nášmu Pánovi sa prejaví našou vernosťou. Sám Pán Ježiš nás k tejto vernosti vyzýva: „Buď verný až do smrti, a dám ti veniec života!“ (Zj 2,10)

A tak sa vzájomne potešujeme, povzbudzujeme a napomínáme k vernosti, a to tým viac, čím viac vidíme, že sa približuje ten deň (Žd 10,25). O aký deň ide? Tento deň sa približuje nám, veriacim a nie svetu. Svet má a bude mať noc. Veď deň Pánov pre neho príde ako zlodej v noci, v dobe, keď bude spať a hovoriť pokoj a istota (1Te 5,2). Ten deň, ktorý čakáme, je deň, v ktorom príde ten, ktorý má prísť a nebude meš-

kať (Žd 10,37). Deň, v ktorom sa Pán ukáže tým, ktorí ho čakajú na spasenie (Žd 9,28); deň, v ktorom mŕtvi vstanú najprv a živí budú premenení (1Te 4, 15-17), keď uvidíme Pána tvárou v tvár a budeme mu podobní (1J 3,2). Tento deň Písmo nazýva dňom Kristovým, alebo dňom Ježiša Krista (Fp 1,6.10; 2,16 a j.). V ten deň zastaneme pred súdnou stolicou Kristovou (2K 5,10; 1K 4,5; 3, 13); Ko 3,22).

Máme sa napomínať, aby sme
✦ nepadli v pokušeníach (1K 10,12),
✦ nevychladli, neboli fahostajní k Božím veciam a k premýšľaniu o Pisme (Sk 11,23),
✦ aby sme zotrvali vo viere (Sk 14, 22),
✦ aby sme sa nepohli v súženiach (1Te 3,2).

Záverom by sme si ešte mali uvedomiť, ako veľmi sa Pánov príchod približuje. Dňa 20.10. tohto roku bol pri rybníku Siloam, do ktorého Chizkijáš nechal priviesť vodu z prameňa Gichónu, (2Pa 33,14) očistený vodou tretí uholný štvorťonový kameň určený pre tretí chrám. Je pripravené slávnostné rúcho veľkňaza, sedemramenný svietnik, našli sa niektoré zlaté veci pre službu vo svätyni, miesto na Chrámovej hore je určené a je voľné. Čo všetko ešte prežijeme?

Ján Ostrolucký

Transport 3. uholného kameňa

✠ MARANATHA

Nech nermúti sa srdce vaše -
- tešil Pán svojich pri odchode.
- Miesto vám idem prichystať;
potom zas prídem.

Od prvej chvíle čakali ho veme,
v nádeji, viere, láske neochvejnej.

Ta zašli roky, stáročia...
Dodnes Pán sľuby nesplnil.
Prestali čakať podaktorí.
V ambíciach sa vlastných pľahočia
alebo svet ich oslnil
alebo sú len proste chorí.

Pozreli sme sa zrána na obzor:
Dvetisícrokov chystáme sa písať.
V správach sú ďalšie zeme otrasy,
v Afrike kdesi vypukol zas mor.
Rodiny stihla permanenčná kríza,
vojnu zas včera ktosi vyhlásil.

Nepravosť veľmi zmnožila sa,
láske tej prvej takmer niet.
Predsa však stihla spásy zvesť
v okraje Zeme zaletieť.

Oblaky vidno celkom isto,
Pána hoc na nich ešte nie.
Dnes môže nastať príchod Kristov,
trebárs nech nie je znamenie.

Ktože však chcel by s koncom rátať
uprostred práce, zhonu, mét...?
Predsa však zneje v šírý svet
SOS výzva: MARANATHA!

Ján Kučera

Kuba - "ostrov svobody"

Víte, že i na Kubě, této jedné z posledních bašt komunismu, jsou věřící lidé? Nevěděl jsem to - dočetl jsem se o tom v časopise "Fest und Treu". Věřící z Hondurasu s nimi přišli do styku a br. Wolfgang Bühne, který se o tom dozvěděl, se hned spolu s dalšími dvěma německými bratry vydal na Kubu. Rádi bychom se spolu s nimi sdíleli o některých zážitcích na tomto ostrově.

"Několik minut po přistání jsme stáli s mnoha turisty z Německa u dopravního pásu, abychom si vzali své kufry. Divili jsme se, kde naše zavazadla zůstala vězet. Po půlhodině jsme zůstali sami tři s množstvím celních úředníků zcela osamoceni v hale, než nám to došlo: Odbavili všechny ostatní cestující, aby pak v klidu a bez vědomí ostatních mohli zkontrolovat naše zavazadla. Přátelsky, ale nekompromisně nám zabavili téměř všechnu španělsky psanou křesťanskou literaturu, kterou jsme měli v našich kufrech. Neprohlédli pouze naše příruční zavazadla a jakýmsi zázrakem zůstal neotevřen jeden můj kufr, takže jsme nakonec přece jen nevstoupili do země s prázdnými rukama.

Později jsem se dověděl, jak chytře komunisté chrání svou zemi před "nepřátelskými vlivy": kontrolují přesně, jaká literatura přichází do země. Kdyby si křesťané aspoň s poloviční pozorností všimli toho, jaké knihy a vlivy pronikají do církve, vypadalo by to v našich řadách určitě lépe.

A tak jsme tedy byli na Kubě, na největším karibském ostrově s cca 10 miliony obyvatel, z nichž asi 40 % se hlásí ke katolické církvi a asi jen 3 %

k protestantům. Z toho polovinu těchto "protestantů" tvoří letniční a charismatici, takže baptisté, metodisté, presbyteriáni atd. tvoří jen zanedbatelnou menšinu a 17 "bratrských shromáždění", s nimiž jsme chtěli navázat spojení, mají sotva jaký vliv na statistiku.

"Socialismus nebo smrt!" Tato a podobná obrovská hesla jsme potkávali, když jsme jeli na prastarém nákladáku z padesátých let do vnitrozemí a získávali první dojmy o zemi, Kubáncích a našich spoluvěřících. Ti poslední však žili v posledních desetiletích izolace spíše pod heslem "misie nebo smrt", protože navzdory omezování, hlídání církev na Kubě roste, lidé přecházejí od ateismu k víře a navzdory všem politickým heslům je znát hlad po Božím slově.

Chceme-li být čestní, musíme však také uznat, že socialismus pod vedením Fidela Castra má i své pozitivní stránky: poměrně vysokou vzdělanost obyvatelstva, hustou síť lékařů (ovšem prakticky bez jakýchkoliv léků) a obdivuhodnou čistotu a pořádek v zemi navzdory velké chudobě. Tropické nemoci tam nejsou.

Kuba se také zdá být jedinou zemí, ve které neexistuje žádná reklama na Coca Colu a kde žádný McDonalds neslibuje utišení hladu. Právě tak zde nejsou pornografické časopisy a přinejméně věřící ve venkovských okresech nás ujistili, že jejich ženy a děvčata mohou chodit po ulicích bezstarostně i v noci.

Udivilo nás také, že Kubánci přes velkou chudobu (měsíční výdělek je mezi 4 až 10 dolary, lékař dostane za měsíc 10-16 dolarů!) vyzařují životní optimismus, zdraví a určitou hrdost - tedy zcela jinak, než to můžeme pozorovat např. ve východní Evropě.

Hospodářská situace

O té by se dalo povídat velmi mnoho, zde jen několik stručných informací: Už 5 let Kubánci neseženou toaletní papír,

jednou za 6 měsíců dostane každá osoba přidělem jedno toaletní mýdlo, a olej je na přiděl - 1litr na osobu a rok. Boty a šatstvo není, a když je, tak za nepředstavitelné ceny. Pro osobu je na den jeden rohlík a řada Kubánců musí vystačit s jedním jídlem denně, tvořeným většinou rýží a fazolemi. Mléko je jen pro děti do 7 let, a kdo porazí načerno krávu, může počítat s 25 lety vězení...

Na druhé straně je třeba říci, že Kuba je velmi úrodná země, že sice neoplyvá mlékem a medem, ale mohutnými pláňkami cukrové třtiny a česneku a mnoha malými zahradami s řadou námůbec neznámých plodin, které mohou poněkud vyrovnat nedostatek potravin.

Obrovským problémem je zde doprava. Roční přiděl je 40l (!) a dolarová čerpadla Kubánci nezaplatí. A pokud ano, pak se jezdí auty, která mají 40 až 50 let a spolykají na 100 km stejný počet litrů benzínu.

K dopravě osob se často používají nákladní auta a občas uvidíte také prastarý omnibus, který samozřejmě už sám nejezdí, ale tahá ho od stanice ke stanici traktor.

Jinak je všechno plánovaným hospodářstvím na přiděl, dokonce i na pár hřebíků potřebujete dovolení, abyste se mohli obsloužit, máte-li nějaký dolar, v jednom z mála supermarketů, kde je ovšem ke koupi téměř všechno. Hospodářské potíže a zdánlivě bezvýhodná politická situace jsou jistě příčinou toho, že stále ještě mnoho Kubánců utíká na Floridu a podstupuje raději riziko dát se sežrat žraloky než dále žít v této zemi.

Situace sborů

Jak registrované, tak ilegální sbory jsou sice pozorovány, ale ne potlačovány. V každém shromáždění je přítomen jeden "Infiltrado", který přenáší všechny informace na příslušné úřady.

Tato osoba je většinou starším známa a žije s ní.

Evangelizace jsou možné a konají se, je však možné na ně zvát jen ústně. Rozdávat traktáty, knihy a tištěná pozváání je riskantní.

Bibli je dostatek, biblicky věrná literatura je však nedostatkovým zbožím. Křesťanská knihkupectví samozřejmě neexistují. Kdo chce literaturu, je odkázán na zahraniční kontakty. Má-li někdo 3-5 knih, je šťastný.

Existuje samozřejmě také oficiální sekretariát pro náboženskou literaturu, prostřednictvím něhož lze příležitostně některé knihy dovézt, které se pak rozdělují na všechny velké i svobodné církve. Odsud jsme získali povolení poslat na Kubu 1 500 komentářů k Novému zákonu od Williama MacDonalda ve španělštině.

V zemi existuje několik biblických seminářů svobodných církví, s těmi jsme však dosud osobně nenavázali kontakty. Duchovní stav sborů, které jsme navštívili, je kupodivu velmi dobrý. Přes chybějící literaturu a dlouholetou izolaci zůstalo učení a praxe shromáždění čisté a živé a mnoho věřících vyniká odevzaným životem a velkým zájmem o studium Bible.

Rád vzpomínám na návštěvu jedněch mladých manželů. On - uvěřil jako bývalý ateista před dvěma lety - je mechanik a učitel angličtiny a žije v skromném bytě - obývací pokoj sestával z holých stěn, čtyř železných židlí a stolu. "Navelek jsme chudí, ale duchovně jsme bohatí a šťastní v Kristu," řekl nám a jak on, tak i jeho žena vyzařovali radost a lásku, které byly nakažlivé.

Kontakty mezi sbory nejsou vzhledem k problémům v dopravě tak jednoduché. Věřící se scházejí k ročním regionálním konferencím a také existují někteří "uvolnění" bratři, kteří slouží Pánu a na-

vštěvují shromáždění. Byli jsme velmi vděční, že nám některé sbory a také někteří čtenáři našeho časopisu (FuT) svěřili dary pro Kubu, které jsme mohli předat věrným bratřím k podpoře evangelizačních projektů. Za tyto dary projevuji bratři jménem svých sborů srdečně díky.

Jakou má Kuba budoucnost?

To se dá samozřejmě těžko předvídat. Otevřeně řečeno, neodvažuji se modlit za to, aby byla země vysvobozena od současného režimu, neboť se mi zdá, že mírný politický tlak a hmotná chudoba jsou pro křesťany zdravější, než možnost, že po politickém zvratu v zemi by se země pod vedením exilových Kubánců mohla opět stát "nevěstincem USA".

Na jedné straně by to bylo krásné, kdyby pominula hospodářská a obchodní blokáda Kubu a kdyby se otevřela světu, aby se zmírnily hospodářské potíže a pomocné akce byly snadnější. Protože by se tím však otevřely dveře pro všechny sekty a bludy, ptám se sám sebe, které zlo je menší.

Prosby o modlitby:

Prosím, modlete se, aby:

- 1 500 objednaných španělských komentářů k Novému zákonu šťastně dorazilo na Kubu a aby se dostaly do potřebných rukou,
- návštěvy plánované do budoucna byly možné a aby přinesly požehnání,
- se otevřely další dveře pro španělskou literaturu a aby Pán Bůh vystrojil pro Kubu biblické učitele a aby byli ochotni tam jít,
- mladí křesťané na Kubě nešilhali po možnostech vycestovat pryč, ale aby poznávali velké úkoly a potřeby ve své vlastní zemi a aby se na ně duchovně připravovali,
- aby médium "televize" neotrávilo a neochromilo Kubánské křesťany.

Wolfgang Bühne

9. STRATENÝ SVET (Genesis 5)

Postupné porušenie ľudstva pokračovalo nielen v Kainovom, ale i v Setovom pokolení. V 5. kapitole Genesis môžeme sledovať tri základné skutočnosti: 1. Boh zachováva líniu zasľúbeného Semena. 2. Ľudia plnia Jeho prikaz, aby sa plodili a množili. 3. Božia kľatba pre hriech sa plne prejavuje v tom, že ľudia napriek ich dlhému veku zomierajú. Uvedený rodokmeň a vysoký vek patriarchov v ňom dokazujú odlišnosť charakteru vtedajšieho životného prostredia na Zemi od toho, aké bolo po potope. Predpotopné prostredie bolo pre život oveľa priaznivejšie.

Toto je kniha rodov Adamových. V deň, v ktorý stvoril Boh Adama, učinil ho na podobu Boha. Muža a ženu ich stvoril a nazval ich meno Adam (Adam = človek) v deň, v ktorý boli stvorení. (v.1-2)

"Toto je kniha rodov Adamových." Táto veta patrí vlastne do histórie, opisanej v kapitole 4, ktorú uzatvára. Možno

predpokladať, že túto históriu od Genesis 2,4 napísal sám Adam ktorý tu (v 5,1a) svoj záznam ukončil. Ďalšiu históriu (od 5,1b) písali zrejme jeho potomci a ukončil ju asi Noach, možno Set. Je tu zaujímavé i porovnanie Starého a Nového zákona. V prvej knihe Starého zákona je v 5,1a prvé miesto, na ktorom sa objavuje slovo "kniha" a to "kniha rodov Adamových". Prvá kniha Nového zákona - evanjelium podľa Matúša začína slovami: "Kniha rodu Ježiša Krista..." V Genesis je rodokmeň prvého Adama, zemského človeka, stvoreného z prachu zeme. V evanjeliu je rodokmeň "posledného Adama" a "druhého človeka" - samého Pána z neba.

Adam žil 130 rokov a splodil (syna) na svoju podobu a podľa svojho obrazu a nazval jeho meno Set. A bolo dní Adamových po splodení Seta osemsto rokov a splodil synov a dcéry. A bolo všetkých dní Adamových, ktoré žil, deväťsto tridsať rokov a zomrel (v.3-5).

Nevieme aký dlhý čas uplynul od smrti Ábela po narodenie Seta, ktorý bol prvým ľudom náhradou za neho. Je možné že Pán Boh na tento čas zavrel Evin život, aby sa zahojila bolesť jej duše nad Ábelovou smrťou a Kainovou vraždou, i aby sa posilnila vo viere a v pokornom očakávaní na Boha. Zo správy o Kainovej žene (4,17) však vyplýva, že buď predtým alebo v tomto čase museli mať prví rodičia aspoň túto dcéru.

Správa 3. verša že "Adam splodil syna na svoju podobu a k svojmu obrazu" - to znamená na podobu a obraz svojej padlej, hriechnej prirodzenosti - je v priamom protiklade so správou Gn 1,27 a 5,1, že "Boh stvoril človeka na svoj obraz a podobu" - bezhriechneho, dokonalého.

Časový údaj o dlhom Adamovom živote po narodení Seta a o narodení jeho ďalších detí asi v prevládajúcej časti týchto 800 rokov ukazuje na veľké a rýchle rozmnoženie ľudstva na začiatku jeho dejín.

A Set žil stopäť rokov a splodil Enoša. A Set žil po splodení Enoša osemsto rokov a splodil synov a dcéry. A bolo všetkých dní Setových deväťsto dvanásť rokov a zomrel (v.6-8). Úplne podobná správa, ale vo spojení s iným menom a časovými údajmi sa opakuje u ďalších šiestich patriarchov zo Setovho rodu s výnimkou Enocha (v.9-20, 25-31).

Časový prehľad o ich živote podáva nasledujúca tabuľka:

GENESIS

úvahy nad knihou počiatkov

Patriarcha	rok narodenia	narodenie dediča	dĺžka života	rok smrti
Adam (človek)	1	130	930	930
Set (náhrada)	130	105	912	1042
Enoš (smrteľník)	235	90	905	1140
Kénan (kováč)	325	70	910	1235
Mahalalél (Bohu buď chvála)	395	65	895	1290
Járed (potomstvo)	460	162	962	1422
Enoch (zasvätenie)	622	65	365	(987)*
Matuzalem (po ňom to príde)	687	187	969	1656 ^x
Lámech (dobyvateľ)	874	182	777	1651
Noach (odpočinok)	1056	500	950	2006

* - prenesenie k Bohu, x - rok potopy

V tabuľke vidieť, že Adam žil za života všetkých patriarchov okrem Noacha, takže im mohol osobne podávať správu o živote v raji i o svojom páde a veľkej zmene, ktorá sa potom odohrala s ním aj s Evou. Z údajov tiež vyplýva, že patriarchovia za svojho dlhého života mohli mať veľmi veľké množstvo potomkov, takže rozmnoženie ľudstva pred potopou bolo ohromné. Enocha i Lámecha prežili ich otcovia. Rodokmeň z Genesis 5 je opakovaný v 1Pa 1,1-4 a v L 3,36-38, takže Starý aj Nový zákon potvrdzujú historičnosť patriarchov v ňom.

Enochov úžasný príbeh.

A Enoch žil šesťdesiatpäť rokov a splodil Matuzalema. A Enoch chodil s Bohom po splodení Matuzalema tristo rokov a splodil synov a dcéry. A bolo všetkých dní Enochových 365 rokov. A Enoch chodil s Bohom a nebolo ho, lebo ho vzal Boh (v.21-24).

Oproti bezbožnému charakteru kainitu Lámecha v 4. kapitole je tu opísaný predivný príbeh zbožného Enocha, siedmeho v Setovej línii. "Enoch chodil s Bohom" a bol Božím prorokom (Ju 14-15).

Kázal hrozivými slovami proti bezbožnosti svojho pokolenia. Predmetom jeho prorocstva bol druhý príchod Krista s Jeho svätými k súdu nad bezbožným svetom. Predobrazom tohoto súdu na konci vekov bol Boží súd potopou, ktorý mal prísť čoskoro - v druhom pokolení po Enochovi.

Enochovo chodenie s Bohom nemohlo byť doslovné, také ako Adamovo spoločenstvo s Bohom v raji za času jeho nevinnosti. Enoch už mal hriechnu prirodzenosť a nemohol vidieť Boha. Jeho spoločenstvo s Bohom bolo duchovné, vo viere (Žd 11,5), v poslušnosti Božieho slova a na modlitbách k Bohu. Nebolo nejaké mystické alebo kláštorné, ved počas neho "splodil synov a dcéry" - žil normálnym rodinným a občianskym životom. Vyvrcholením svedectva jeho života bolo to, že ho Pán Boh preniesol zaživa do svojej prítomnosti. Takmer o dva a pol tisíc rokov neskôr ho v tom nasledoval iný Boží svedok - prorok Eliáš (2Kr 2,11). Odvtedy žijú obaja v Božej prítomnosti. Stoja ako "dve deti oleja pred Pánom celej zeme" (Za 4,14)

a v určenom Božom čase, za doby Jákobovho veľkého súženia a Božích súdov nad národmi prídu, aby tri a pol roka svedčili Izraelu i národom o Bohu a volali ich k pokániu. Zatým budú zabíjať a ich telá budú tri a pol dňa ležať na ulici Jeruzalema. Potom však k úžasu svojich nepriateľov vstanú z mŕtvych a budú vzatí v oslávených telách do neba (Zj 11,3-12).

Vo svojom prenesení k Bohu pred príchodom súdu potopy Enoch je predobrazom veriacich z Cirkvi v dobe milosti, ktorých Pán Ježiš vytrhne z tejto zeme a preniesie do Božej prítomnosti pred príchodom veľkých súdov dňa Hospodínovho na našu Zem (1Te 4,16- 18; Zj 3,10).

V súvislosti s Enochom žiada sa niečo povedať o jeho synovi Matuzalemovi a vnukovi Lámechovi.

Meno Matuzalem, ktoré dal Enoch prorocky svojmu synovi znamená: "až on umrie, potom to bude poslané". Čo malo prísť po Matuzalemovej smrti? Bol to hrozný súd potopy, poslaný Bohom na bezbožné ľudstvo. Matuzalemov život však ukazuje veľkosť Božieho milosrdenstva a Jeho dlhohzovievania. Pán Boh stále odkladal svoj súd a tak pre naplnenie proroctva v Matuzalemovom mene predlžoval jeho pozemský život. Preto sa Matuzalem stal najstarším človekom v histórii ľudstva.

Enochov vnuk Lámech bol prinajmenšom príležitostným prorokom - vo vzťahu k svojmu synovi, ktorý mal byť dedičom Božieho zaslúbenia. V prorockom duchu mu dal meno Noach a predpovedal o ňom: "tento nás poteší (a odýchne si) od svojho diela a od bolestnej práce svojich rúk na zemi, ktorej zlorečil Hospodin" (v.29). Noachovo meno ukazovalo na odpočinutie po očistení Zeme potopou, ktoré však bolo iba dočasné. Dokonalé odpočinutie malo

prísť až v zaslúbenom Semene ženy. Lámechovo proroctvo tiež ukazuje, že príbeh stvorenia a pádu prvých ľudí bol v pamäti ľudí veľmi živý aj tisíc rokov potom, ako sa odohral. To zároveň dokazuje, že v uvedenom biblickom rodokmeni nemohli byť nejaké medzery.

A Noachovi bolo päťsto rokov a Noach splodil Sema, Chama a Jafeta (v.32).

Noachom a jeho synmi končí rodokmeň malej časti Bohom ochránenej Setovej línie predpotopného ľudstva. Jeho zbožní predchodcovia v tejto línii aj on sám so svojimi synmi museli sa s ľútosťou a bolesťou dívať na pokračujúcu porušenosť nielen Kainových potomkov, ale i mnohých tisícov svojich príbuzných v Setovom potomstve. Obe tieto potomstvá sa stále viac vzdalovali od Boha a speli do záhuby. Snáď medzi nimi boli aj skorší Noachovi synovia a dcéry, čo sa zdá byť pravdepodobným z jeho veľmi vysokého veku pri narodení Sema, Chama a Jafeta (500 a viac rokov). Tito traja synovia sú menovaní všetci (a nie iba prvorodený Sem) zrejme preto, že sa po potope stali zakladateľmi troch rodových línií nového ľudstva.

Ján Hudec

Čas sa blíži

"Blahoslavený, kto číta, aj ktorí počujú slová tohto proroctva a zachovávajú, čo je napísané v ňom, lebo čas je blízko" (Zj 1,3)

Ľudia, pracujúci v administratíve majú často vypracovať mnoho úkolov k určitým termínom. Čím viac sa blíži čas, ku ktorému by mali byť úkony hotové, tým pociťujú väčšiu zodpovednosť. Čas-

to sa stáva, že dané úkony nevládnú, alebo neďbalosťou nespĺnia. Čas však neúprosne beží. Príde revízia a odhalí nedostatky. Nasleduje pokarhanie, premiestenie alebo zosadenie. Ak boli úkony splnené, býva pochvala a odmena.

V hore uvedenom verši máme tri veľké úlohy, ktoré musíme ako Cirkev, ale aj ako jednotlivci splniť: "Čítať Božie Slovo, počúvať a zachovávať, lebo čas je blízko." Aký čas je blízko? Čas príchodu Pána Ježiša - čas nebeskej "revízie".

Pán Ježiš ako Hlava Cirkvi rozdelil na zemi pre svoj ľud veľké úkony. Všetky sa nesú v znamení: Čítať, počúvať, zachovávať! V rôznych podobenstvách hovoril o svojom druhom príchode: *"Pridem skoro a moja odplata so mnou, aby som odplatil každému podľa toho, jaký bude jeho skutok"* (Zj 22,12). Vyzýva svojich služobníkov, aby bdeli: *"... bdejte, lebo nevíete, v ktorú hodinu a v ktorý deň príde váš Pán"* (Mt 24,42). Napomína, aby čakali: *"Ešte málo, máličko a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať"* (Žd 10,37). Zaslúbil odmenu tým, ktorí v pracovnom napätí budú čakať svojho Pána: *"Blahoslavený ten sluha, ktorého Pán pri svojom príchode nájde tak robiť"* (Mt 24,46).

Dve skutočnosti nás môžu veľmi prekvapiť, ak nebudeme pohotovo a na čas plniť zverené úkony. Smrť, ktorá urobí koniec všetkým našim prácam, duchovným aj telesným. A príchod Pánov pre svoju Cirkev! Pretože nemôžeme ovlivniť a urýchliť, ani spomaliť ani jednu skutočnosť, musíme bdiť! Využívajme čas k duchovnej práci, aby nás smrť a príchod Pánov neprekvapili. Vo viere to iste dokážeme.

Len opravdoví kresťania, ktorí to myslia vážne s Bohom, cítia, že čas príchodu Pána Ježiša je už veľmi blízko. Ten čas, ktorý tak rýchlo beží, má nám veľa čo povedať. Preto pracujme na Pánovej

vinici s väčšou láskou a horlivosťou, lebo čas nebeskej "revízie" sa blíži. Pán príde a bude neďbalých karhať a verných odmeňovať a povyšovať. *"Hovori ten, ktorý svedčí toto: Áno, pridem skoro! Ameň. Áno, prídi, Pane Ježišu!"*

Pavol Kulačík

HOMEOPATIE - co o tom víme?

Při vstupu do některých lékáren můžeme vidět velké plakáty o homeopatii. Možná, že vás bude někdo nabádat, abyste zkusili homeopatické léky nebo dokonce si je nechali předepsat. Co k této otázce můžeme říct?

V současné době mnoho pacientů přitahuje "přírodní" způsob léčeni, to znamená použití přírodních léčivých prostředků, jako je voda, světlo, vzduch, pohyb, byliny. Mezi klasické léčebné metody se počítají následující postupy: balneoterapie (lázeňství), klimatická léčba, vodoléčba, elektroléčba, léčba stravou, pohybová léčba, masáže, fytotherapie (léčení pomocí bylin). Ale je také homeopatie uznávaný přírodní léčebný postup?

U homeopatie se nejedná o přírodní léčeni, i když je často vyvolán dojem, že u homeopatických léků je účinná rostlinná látka, která je v nich obsažena. Ve skutečnosti jsou to však "dynamická ředění", "potence", které zde projevují svou moc.

Zakladatelem homeopatie byl lékař Dr. Samuel Hahnemann (1755-1843), který vyvinul magnetismus a svého času byl největším Božím rouhačem a ošklivil si jméno Ježíš. Byl svobodným zednářem, daleko od křesťanství. Léčivý "princip podobnosti", který byl známý v me-

dicinských kulturách Tibetu, Číny, Arábie a ďalších zemí, znovu v r. 1796 objevil a v nasledujúcich letoch experimentálne podeprial a vybudoval.

Slovo homeopatie se skládá z řeckých slov "homoion" (podobný) a "pathos" (nemoc; "pathein" - trpět). U homeopatie má být nemoc přivedena k zániku stejnou látkou, která nemoc vyvolá. Homeopatický prostředek staví před buňky těla jakýsi druh zrcadla, ve kterém poznávají, že špatně fungují. Obranné síly, které tělo vlastní, jsou tímto podniceny, aby se s chybou vypořádaly a uchopily nemoc za její kořen.

Další princip homeopatie je zředění, nebo "potenciace", učení o malých dávkách léků. Má působit pouze jeden, zcela specifický lék, který je nemocnému podáván ve výrazném zředění. Koncentrace léčiva je jako jedna molekula účinné látky v Bodamském jezeru. Například lék s označením D20 je jeden litr prostředku zředěný ve světovém moři, D31 je jedna kapka na 1 milion zeměkouli. Vše, co se děje od D23 výše je rituálním třepáním alkoholu. Jistý homeopat napsal: "Počínaje 10. potenci jsou naše léky zcela bez molekul výchozí substance... Homeopatický léčivý prostředek dle toho nepůsobí svou léčebnou substancí, nýbrž tím, že se musí odehrát proměnný proces, který je nám svou podstatou neznámý a dostavil se v důsledku tření a třepání. Přitom se jedná na základě pravděpodobnosti hraničící s jistotou o proměnu substance v energii, která je v tekutině prostřednictvím třepání nadále zjemňována, ale ve své podstatě není změněna a zůstává v tekutině obsažena, ať se potenciace provádí v jakémkoliv míře."

Ale jak mohou malé dávky získat ještě větší sílu? Když necháme kápnout do velkého jezera kapku léku, pak se nedá pomocí intenzivního míchání z toho

udělat lék, léčivá síla v něm brzy zaniká. Teprve silné protřepávání tekutiny a roztržení prášku v malých množstvích vyvíjí sílu léku. Tak to jsou tedy žádoucí zvláštní vlivy (tajné síly) při výrobě homeopatických prostředků! Jelikož značně velkým zředěním se nedá dosáhnout léčebného úspěchu, musí údajný úspěch léčení být připsán zvláštní síle. V této souvislosti zastával Hahnemann spiritualistické pojetí duchovní povahy léku a nemoci.

K homeopatii píše Pfeifer: "Já osobně bych nemohl žádnému pacientovi předepsat homeopatické léky. Kdo to však činí, většinou si neuvědomuje, jaké pozadí má toto léčení. Speciálně bych chtěl varovat před prostředky, které přecházejí potenci D6, neboť pro účinek prostředků sahajících nad tuto hranici existuje pouze okultní vysvětlení."

Sám Hahnemann řekl o svých prostředcích, že tyto nepůsobí "chemicky", nýbrž "dynamicky", že tedy na léky působí zvláštní síly. To všechno ukazuje, že homeopatie je hluboce zakořeněna do magie a okultismu. Za homeopatickými prostředky stojí představa kosmické síly. Kosmická síla poukazuje na okultní světový názor.

Zajisté se pouhým používáním homeopatických léků nedostáváme do okultní sféry vlivu satana. Je však na pováženou, když ten, kdo předepisuje homeopatické léky, používá kyvadla, aby mohl najít onen pravý prostředek. Zde je to nebezpečné, a my jako křesťané se musíme jasně distancovat od takovýchto lékařů nebo léčitelů.

Okultní moc není vázána na věc samotnou, nýbrž vystupuje vždy ve spojení s člověkem, který je otevřen vlivu oné oblasti. Když se radíme s okultním léčitelem nebo lékařem, který nás léčí homeopatickými prostředky, nepochybně můžeme přijít do spojení se zlými okul-

tními silami. Okultní zatížení není důsledkem homeopatického léku jako takového, nýbrž vzniká prostřednictvím léčitele, kterému důvěřuji. Je tedy jisté, že homeopatie má spiritisticko-okultní pozadí a že je nezřídka používána spiritisty a okultisty.

Věřící křesťan je vyzýváán v 1J 4,1, aby "zkoumal duchy, neboť do světa vyšlo mnoho falešných proroků". Tak také křesťanské přesvědčení víry u léčitele nebo lékaře může být samo o sobě malou zárukou toho, že to, co říká a dělá, je bez námitek a vědecky prokázáno. Takto musí být každému křesťanu, který je věrný Bibli, jasné, že léčebné metody, které obsahují odkazy na učení, praktiky a síly, odporující křesťanské víře, jsou nepřijatelné. Naše doba poskytuje dosud nepoznanou nabídku cizích náboženství. Jak mnoho lidí - také věřících - hledá uzdravení ve věcech, jejichž zlé pozadí nevidí. Nechme se oslepit těmi vnějšími a eventuálními úspěchy! Nesahejme po zakázaných prostředcích, kdy v případě onemocnění jde o uzdravení těla! Mysleme na to, že naše tělo má být chrámem Ducha svatého. Věřící člověk ví, že je bezpečně v Boží ruce. Naším lékařem je Bůh!

Vybráno z knihy *Manfreda Heideho: Bludné cesty ke zdraví, JUPOS 1982.*

VÝKLAD LISTU JÚDU - 1

Dnešní svet je v chause a je ilúziou očakávať, že sa to zlepši. Nech nás to ani neprekvapuje, lebo apoštol Pavol, ešte pred 1900 rokmi napomenul kresťanov, "že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy. Lebo to budú ľudia, ktorí budú mať radi seba, mať radi pe-

niaze, chlúbiví, pyšní, rúhavý, rodičom neposlušní, nevďační, bohaprázdni, neľútostiví, nesmiertiví, pomluvační, nezdržanliví, divokí, nemilujúci dobrého, zradní, náhlí, nadutí, viacej milujúci rozkoše ako milujúci Boha, ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli." (2Tm 3,1-5) Či toto nie je verný opis dnešných dní? Ako keby sme čítali nadpisy novin a denných správ.

Apoštol Pavol však k tomu pripomenul aj iné, čo sa bude diať v posledných dňoch: "Ale Duch výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí odpadnú od viery a budú sa pridávať bludných duchov a učenia démonov." Toto "odpadnutie" sa odohráva už v prítomnosti. Mnohí ľudia, ktorí boli raz pod vplyvom kresťanstva, sú proste pritiahnutí k rôznym sektám, kultom a východným náboženstvám. Niekedy odchádzajú z cirkvi ale sú i také prípady, keď zostávajú v nej i keď už viac neveria biblickej pravde. Toto sú odpadlíci, pred ktorými nás apoštol Júda varuje. Ich život nezodpovedá tomu čo hovoria, pretvárajú sa, že sú kresťania i keď nimi nie sú. Oni sa tvária, že hovoria namiesto Krista, ale zapierajú Jeho božstvo a odmietajú Jeho panstvo. Tvária sa, že veria Biblii, ale zapierajú jej autoritu a prevracajú jej učenie podľa vlastných myšlienok. Nakoniec, sa pretvárajú, že slúžia Bohu, ale v skutočnosti slúžia svojim sebeckým záujmom a žiadostiam.

To čo odlišuje odpadlíkov od falošných učiteľov je ich tvrdenie, že sú kresťania. Odpadlictvo je vnútornou záležitosťou cirkvi a preto je nebezpečné. Duchovný boj by bol omnoho jednoduchší, keby nepriateľ cirkvi bol iba zvonku. Júda nám však hovorí, že sa nepriateľ kradmo votrel do cirkvi, aby ju porazil a zničil. Jeho hlavnou taktikou je úskočnosť a klam.

Apoštol Júda nám píše celý list o tých-

to odpadlíkoch, aby sme ich mohli spoznať. Sama epištola Júdu, ktorá sa dnes málo vykladá, je vlastne príručkou kresťanom, ako prežiť v čase veľkého duchovného odpadnutia. Tento, častokrát zanedbaný list Biblie, nám jasne podáva vlastnosti odpadnutia a odpadlíkov. Ani jedna z kníh Biblie nedáva kresťanom tak jasné smernice k tomu, aby žili ako Boh chce, keď sa nájdú uprostred duchovného odpadu.

V tomto článku sa budeme pozeráť na prvé dva verše, ktoré znejú takto:

Júda, služobník Ježiša Krista, brat Jakubov, povolánym, ktorých si Boh Otec zamiloval a pre Ježiša Krista zachoval. Milosrdenstvo, pokoj a láska nech sa rozhojní pri vás.

V týchto počiatočných veršoch Júda pozdravuje veriacich, ktorým píše. Aj keď je list veľmi krátky, má iba 25 veršov, každé slovo má hlboký význam. Už úvodné slová dávajú mocný odkaz kresťanom, ktorí žijú uprostred duchovného odpadnutia. Skúmajme preto každé slovo.

Meno Júda je v gréčtine napísané ako Judáš, ale prekladatelia sa snažili použiť meno Júda. To preto, že meno Judáš bolo stotožnené zo zradcom. Toto meno však v hebrejčtine znamená "chválenie Hospodina za spasenie." Teda i samotné meno Júda nám pripomína dve pravdy, že v zápase za vieru raz danú svätým je dôležité spoznať zradcov, ale ešte viacej máme si byť istí, že sme spasení. Vieme, že keď sa raz učenci vrátili nadšení, že sa im i démoni podávajú, Pán Ježiš im povedal, aby sa tomu neradovali, ale aby sa radovali tomu, že sú ich mená zapísané v nebesiach. Poznať pravdu evanjelia a byť si istý svojho spasenia je to najdôležitejšie v našom živote, najmä v boji za pravdu evanjelia.

Kto bol vlastne Júda, ktorý sa nám

predstavuje ako služobník Ježiša Krista a brat Jakubov? Takých mien je najmenej päť v Novom Zákone. Vylučovaním ostatných mien dostávame Júdu, brata Jakubovho, ktorý bol nevlastným bratom Ježiša Krista. Z toho vyplýva, že Júda je tiež nevlastný brat Ježišov. Vieme, že Pán Ježiš mal i bratov i sestry, ale nevlastných po otcovi. Mali tú istú matku, ale nie toho istého otca. O Jakubovi vieme, že bol vodcom v jeruzalemskom zbore a napísal list Jakubov. A tak stojíme pred otázkou: Prečo Júda nenapísal priamo, že je brat Ježišov?

Najprv iste preto, že bol pokorný, nechcel sa chváliť. Preto sa predstavuje, ako Jeho služobník či doslovne otrok. Potom - iste sa pamätal, akým bol bratom počas života Pána Ježiša. Evanjelia nám prezrádzajú, že Ježišovi bratia neverili, že Ježiš je Mesiáš, Syn Boha živého, a v jednej chvíli vraveli, že sa pohnul z rozumu. Nevieime kedy Ježišovi bratia a sestry uverili v neho, ale bolo to iste až po zmŕtvychvstaní. Apoštol Pavol nám prezrádza, že sa po vzkriesení Ježiš zjavil Jakubovi. Potom takmer celú Ježišovu telesnú rodinu nachádzame po Jeho vystúpení na nebo v hornej sieni v Jeruzaleme. Ježiš už pre nich nebol opovrhnutým bratom, za ktorého sa bolo treba hanbiť, ale Spasiteľom, Vykupiteľom a Svätým Bohom.

Teraz však, namiesto prestíže jeho príbuzenstva s Ježišom, Júda sa nám ponížene predstavuje ako jeho otrok. Aký rozdiel! Je smutné, že niektoré cirkvi povýšili ako matku Ježišovu, tak aj svojich vodcov na prvé miesta. To sú vlastnosti siekt a kultov, ktoré sa točia okolo jednej osoby človeka, žiaľ nie okolo Krista. Okolo čoho a koho sa náš život točí?

Kedže sa nám Júda predstavil, teraz adresuje prijmateľov tohoto listu. Používa štyri prívlastky pre kresťanov, ktoré

majú hlboký význam. Veriaci sú pomenovaní ako: **povolani, milovaní, zachovaní a požehnaní**. V týchto prívlastkoch sa skrýva pravda o istote ich spasenia. Ak táto skutočnosť nie je pochopená u veriaceho človeka, vtedy sa stáva obeťou falošného učenia a nemá vŕazstvo v zápase o vieru raz danú svätým. List nielen začína istotou spasenia, ale i končí slovami, že je Boh schopný ich zachovať tak, čo neklesnú, a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní. Na druhej strane nás apoštol Peter uistuje, že **Pán vie vytrhnúť pobožných z pokušenia a nespravodlivých dochovať trestaných ku dňu súdu**. Boh je schopný a bude trestať vinných, ale spravodlivých zachová. Teda istota je v Bohu a nie v niekom a niečom inom.

Začnime od prvého prívlastku "**povolánym**". Kresťan má božské povolanie priamo od Boha. Jeho spasenie nie je výmyslom človeka, ale Božím dielom. Slovo "povolánym" sa nachádza na konci vety, a to dáva veľký dôraz na Božie povolanie. Boh povoláva ľudí k sebe a výber je na človeku, on ho osobne môže prijať, ale i odmietnúť. Tí čo sa odozvu na toto pozvanie skrze vieru v Pána Ježiša Krista sú podľa Písma pomenovaní "povolani". Napríklad, keď Pavol písal do Ríma, oslovuje veriacich slovami **povolánym svätým**. Biblia vždy identifikuje ľudí pozvaných Bohom, ako "povoláných". Ak si už kresťanom, to je preto, že si počul pravdu evanjelia a ohlásil sa na povolanie Božie. Môžeš si to ihneď overiť. Biblia nás učí, že sme boli povolani k obecenstvu s Božím Synom, k dedičstvu požehnaní, k slobode, k svätosti, k nádeji a k večnej sláve. Všetky tieto veci a iné sú dané tým, čo sú v Kristovi. Ak ťa Boh povolal, vtedy si môžeš byť istý svojho spasenia. Ani jeden stúpenec kultu toto nemôže stopercentne tvrdiť. Jeho povolanie je

od človeka k človekovi a náboženstvu skutkov na spasenie. Povolani od Boha všetko prijímajú od Boha a preto sú si istí v Ňom.

Druhý prívlastok je "**milovaným**". Ďalšia skutočnosť istoty spasenia veriaceho človeka je v tom, že ho Boh miluje. Sloveso "milovaným" je perfektné minulé prídavné, čo znamená, že v určitom bode minulosti nás Boh miloval a výsledky tej lásky trvajú i dodnes. Je to niečo, čo sa nemôže zmeniť. O čo sa vlastne jedná? V minulej večnosti, pred tým ako sme sa narodili, nás Boh miloval. On svoju lásku vyjadril a dokázal tým, že poslal svojho Syna, aby zastupiteľskou smrťou zomrel za nás na Golgote. Boh nás už vtedy osobne miloval v Kristovi, avšak On tú lásku prejavil úplne vtedy, keď sme prišli k nemu a keď nám odpustil hriechy. Teda jeho láska dokázaná v odpustení hriechov nám, ako nepriateľom Božím, zaručuje istotu teraz, keď sme už priatelia Boží. Boh Otec miluje kresťanov práve tak isto ako i svojho Syna. Sám Kristus to povedal takto: *...a že si ich miloval, ako si mňa miloval*. Boh tak miloval a miluje človeka, že si ho adoptoval natrvalo. Jeho láska je trvalá. Boh Otec nás vždy bude milovať rovnako, lebo tak isto miluje i svojho Syna cez ktorého sa teraz na nás pozerá. Sám Boh povedal Jeremiášovi: *A milujem ťa večnou láskou, preto ti ustavične činím milosť*. Apoštol Pavol k tomu dodáva: *Kto nás odlúči od lásky Kristovej?* - Nikto a nič.

Tretí prívlastok je "**zachovaným**". Grécke slovo *tereo* znamená "stráž", alebo "stáť a držať stráž nad niečím a niekým", aby sa niečo nestalo. Dôraz je na usilovnom staraní sa a záväzku zachovania niečoho s radosťou, tak ako niekto stráži vzácny poklad. Kto stráži veriacich? Iste sám Boh, ale tu v texte je to sám Ježiš Kristus. Posledná časť ver-

ša by sa mohla preložiť i zachovaným skrze, alebo samým Ježišom Kristom. Teda On je ten, ktorý svojou mocou zachová a dáva istotu veriacemu človekovi. On sa modlil Otcovi: ...*Svätý Otče, zachovaj ich v svojom mene, ktorých si mi dal...* On sa zjavuje pred trónom Božím, aby sa za nás prihovárал a ani jedna Satanova žaloba pred ním neobstojí.

Nakoniec, veriaci človek má istotu spasenia, pretože vlastní požehnanie, ktoré na neho Boh nepretržite posiela. Je to požehnanie milosrdenstva, pokoja a lásky, ktoré sa rozhojňuje deň čo deň v živote kresťana a uistujú ho v jeho spasení. Najprv milosrdenstvo. Boh nám v preukázanej milosti dáva to, čo sme si nezaslúžili, teda spasenie. Ale v milosrdenstve nás netresce za to, čo sme si zaslúžili, teda trest smrti za hriech. On už za nás prestal svojho Syna, preto nám je milosrdný. To, čo sme, sme z milosti a milosrdenstva Božieho, ktoré sa každodenne rozhojňuje v nás. Tu sa vylučuje každá seba-chvála a falošná sebaistota, ktorou sa vyznačujú stúpenec kultov a siekt.

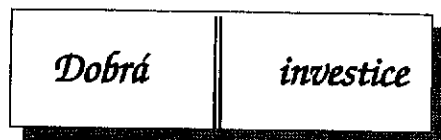
Ďalšie požehnanie je pokoj. Tento pokoj sa nedostáva ľuďom, ktorí nie sú napojení na zdroj pokoja, ktorým je Boh. Keď sme skrze Pána Ježiša zmierení s Bohom, vtedy máme pokoj v sebe a s inými ľuďmi. Požehnanie pokoja nemôže dať ani človek, ani nejaké náboženstvo a najmenej náboženská organizácia, ale iba Boh. Boh si praje, aby sme mali tento pokoj a aby sa on rozhojňoval v nás.

Tretie požehnanie je láska. Je to láska, ktorá pramení z Boha. Je to iná láska ako u človeka. Ona robí vždy prvý krok, miluje i napriek všetkému. Táto láska neprestáva, lebo je zakorenená v Bohu a vyjadrená cez Pána Ježiša Krista. Dnes človek miluje človeka preto, že má seba veľmi rád. Keď už nemá

z neho úžitok, vtedy i jeho láska pre-stáva. Stúpenec kultu je dobrý iba vtedy, ak je na úžitok svojim vodcom a organizácii. Ak už nie je, tak ho odhodia. U Boha to však nie je tak. Jeho láska je nezištná a večná. Ona dáva podnet k životu i uprostred duchovného odpadnutia. Ona začína tam, kde človek sklamal.

Teda, i keď je odpadlivosť znateľná aj dnes v cirkvi -- a bude to ešte horšie, netreba tratiť nádej. Nie je ľahko žiť v takom čase zla, ale ak poznáme pravdu Slova Božieho, nemusíme sa báť. Táto pravda nás vyslobodí a uistí, že sme na správnej ceste. Potom budeme žiť životom posvätenia a nájdeme zmysluplný život v Pánovej službe. Vtedy nás ani jedno bludné učenie nezvedie z cesty života za Ježišom Kristom. Nech nám Pán v tom pomôže.

Ondrej Franka

Uvěřil jsem v dobę, kterou jsme si zvykli nazývat dobou totality. Jedním ze znaků tohoto období a režimu, který panoval v naší zemi, bylo potlačovat svobodné myšlení a vnucovat občanům tzv. "vědecký světový názor". Na církev se tyto skutečnosti podepsaly mnohými způsoby. Jedním z negativních důsledků státního monopolu na myšlení bylo potlačování vydavatelské činnosti církví. V době komunistické vlády tak mohlo vyjít pouze nepatrné množství duchovní literatury. Proto se do republiky křesťanská literatura pašovala ze zahraničí. Ne každá z knih však byla dobrá a navíc jich bylo málo. Velmi vzácnou se stala ta literatura, která vyšla v době meziválečné - sháněla se těžce od starých lidí nebo v antikvariátech.

Měl jsem velkou výhodu: když jsem uvěřil, dostal jsem od jedné rodiny několik křesťanských knih. Po několika měsících jsem tuto duchovní knihovnu rozšířil o další dar, tentokrát od starých manželů. Knihy byly pro mne velkým pokladem. Vzpomínám si, s jakým úžasem jsem četl Patriarchu Josefa od Hellinga, Úvahy o knize Soudců od Rossiera, výklady knih Mojžišových od Mackintosche, Wallisův Zákon malomocného, Schackeho Mojžíše v Boží přítomnosti a Voorhoeveho Knihu Jonáše. Začal jsem se učit číst Starý zákon, rozumět mu, nalézat v něm Krista. Krásná milost od Wallise mi pomohla pochopit Boží milost, Steigerův Zápas o duši, vydaný kdysi v Americe, mi otevřel dveře do budoucích událostí. Těch knih bylo víc, horších i lepších. Pomohly mi tříbit úsudek, inspirovaly mě, někdy i provokovaly k tomu, abych sedl a hledal v Bibli, kde je pravda.

Co bylo v době komunismu zlé, byl monopol komunistů v oblasti vzdělávání. Děti byly indoktrinovány od raného dětství komunistickými myšlenkami, evolucí, ateismem, proletářským internacionálistem a marxistickým výkladem dějin. Když jsem uvěřil, byl jsem překvapen, jak málo se církev vyrovnává s tímto tlakem. Komunisté věděli, že když se jim podaří získat nejmladší generaci, církev se vnitřně rozloží. O to cennější byly knihy pro děti, které tomuto tlaku čelily. Významná byla z ciziny propašovaná Sonina rada od Wurmbranda, jež se vyrovnávala s komunistickou příručkou ateisty. Tuto knihu se však rodiče často svým dětem báli dát do ruky. Poklady pod sněhem Patricie St John, to byla jediná dostupná kniha moderní beletrie pro děti. Víc nic.

Když se po listopadu 1989 společnost proměnila, nastalo uvolnění i v oblasti vydávání knih. A mně začalo být jasné,

že dobré křesťanské knihy jsou takovou hodnotou, kterou je třeba pro děti shromážďovat už v době, kdy je člověk bez rodiny. Já jsem založil knihovnu pro své děti v době těsně po svatbě. Když vyšla nějaká dobrá kniha, koupil jsem ji třikrát: jednou pro sebe a dvakrát pro své děti. Nekupuji takto vše, ale pouze knihy s biblickými výklady (Gooding, Sauer, Křesina...), slovníky, konkordance, atlasy a jiné velmi dobré publikace. Některé nedostupné tituly jsem pro své děti dokonce oxeroxoval.

Vedle knih pro dospělé kupuji také knihy a časopisy pro děti, i když ty pouze jednou, protože předpokládám, že si je děti přečtou, ale nebudou si je jednou chtít vzít s sebou z domu. Nečekám, až dorostou, abych knihy pro ně kupoval až potom. Zkušenost z totality mě poučila. Čtyřicet let nemohly dobré knihy vycházet. Kdo tedy nakoupil v době, kdy jich byl dostatek, měl doma poklad. Navíc je mi jasné, že v naší zemi s malým počtem křesťanů vyjde kniha jednou, vyprodá se a více nebude. Je tedy třeba kupovat hned. Ani na knihovny nelze spoléhat, neboť křesťanské knihy v nich prostě nejsou.

Křesťanské dětské publikace jsou několikrát druhu. Jsou to jednak dětské Bible, atlasy a knihy o Bibli. Ty nekupuji všechny, protože nejsou všechny dobré. Nejlepší se mi zdá být kniha A. de Vries Vypráví dětem, která je převyprávěním biblických příběhů pro děti.

Druhou kategorií publikací tvoří dětské časopisy. Těch je jak šafránu. Pro mě je přijatelná vlastně jen Česká duha. Kupuji ji a schovávám do doby, kdy z ní budou děti něco mít. Budou pak mít výhodu, že nebudou muset čekat dva nebo tři měsíce na další číslo. Sám si vzpomínám, jak rád jsem jako dítě pročítal starší ABC nebo Čtyřlístky. A tak jsem rád, že mám Duhu celou.

Třetí kategorii tvoří dětská beletrie. Kupuji vše, co křesťanská vydavatelství produkují, i když samozřejmě posléze zjistím, že ne vše je dobré. Dobrých křesťanských knih pro děti není mnoho. Snažím se stíhat knihy i číst, abych věděl, co je dobré a co dětem vůbec nedávat. Budu tak také vědět, kdy dětem knihu dát, aby na ni byly zralé. V rámci této kategorie existují knihy, jichž si zvláště cením. Jsou to takové, které jsou mimořádně vhodné ke společnému hlasitému čtení. Jako perly mezi nimi září tři knihy od Johna Whitea: Strážce meče, Gaal přemožitel a Věž Geburah (vydal Návrat domů). V čem je jejich výjimečnost? Především v tom, že jsou to knihy neobyčejně čtivé, mistrovsky napsané, plné napětí, krásy a poezie, u nichž se ani na chvíli nenudíte. Pomocí alegorie zde autor sděluje evangelium, ale také přibližuje, co je víra, pokání, obrácení, ukazuje podstatu duchovního boje, charakterizuje, co v sobě skrývají lákadla světa a proti tomu stavi navenek neatraktivní, ale pevné a jisté hodnoty duchovní. Při čtení těchto knih se dá s dětmi mnoho mluvit o tom, na co příběh ukazuje. Trilogie připomíná Lewi-sovy Letopisy Narnie, které řadím do stejné kategorie. Jsem přesvědčen, že taková společná četba se vryje dětem hluboko do paměti a že na pravdy takto odhalené nikdy nezapomenou.

V kategorii dětské beletrie chci ještě zmínit nová vydání starých knih vzniklých před padesáti a více lety. Některé jsou naivní, některé vzdálené dnešní realitě, přesto je dětem kupuji, neboť jejich obsah je zdravý. Pokud budou děti po mně, budou hodně číst. Tyto knihy budou pak přímo hltat, protože se čtou dobře. A já vím, že jejich působení je pozitivní, nemusím se bát žádné nečistoty a jedu, který je mnohdy v dobrodružných knihách pro děti a mládež.

V poslední době vychází překlady moderních dětských knih, kterých ději se odehrává v dnešní době a děti v nich se pohybují ve známém moderním světě. Vesměs jsou napínavé a velmi dobré.

Čtvrtou kategorií knih, kterou kupuji svým dětem, jsou knihy o dospívání, lásce, partnerství, dále o evoluci, o přírodě, o umění, dějinách a pod., vše psáno z pozice křesťanů.

Vedle knih je třeba zmínit i kazety nebo desky s křesťanskými písněmi. Děti rády poslouchají hudbu a rády zpívají. Záleží pouze na nás, rodičích, co budou naše děti zpívat. Tim nechci říci, aby se neučily národní či lidové písně, ale duchovní písničky by rozhodně neměly chybět.

Každý z nás musíme dobře přemýšlet o tom, do čeho investujeme své finance. Domnívám se, že investice do dětských knih je dobrou investicí. Je pravda, že knihy jsou drahé. Navíc zabírají místo. Nejspíš proto lidé začali zakládat knihovny. Možná, že by vůbec nebylo na škodu založit takovou dětskou knihovnu v místní církvi. Zde by neměl být problém si půjčit knihy, o kterých jsme dnes mluvili.

A nezapomeňte, vy, kdo nemáte dosud děti a třeba jste ještě svobodní: Věž Geburah už za deset let v prodeji nebude. A kdo ví, možná za deset let už žádné křesťanské knihy v prodeji nebudou. Investujte tedy dnes, nebudete litovat.

Petr Vadura

Tomu pak, kdo je mocen podle síly, kterou působí v nás, učinit daleko více nade všechno, co žádáme nebo co si můžeme pomyslet, jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení věčnosti věků!

Ef 3,20-21

Zprávy ze sborů

Prostějov

26. listopadu se dožívá významného životního jubilea 85 let milý bratr Josef SLEPÁNEK z Prostějova. Po smrti br. Dr. Jana Zemana v roce 1969 byl řadu let spolu s br. Dr. Kořínkem odpovědným zástupcem našich sborů před státní správou. Prožíval těžké chvíle odpovědnosti v období tzv. "normalizace" naší společnosti po vstupu spojeneckých vojsk - v době, o jejímž charakteru dnešní mladá lidé mají stěží ponětí. Vzpomínáme vděčně na jeho důrazné a zřetelné služby, ať už na ostravských konferencích (tenkrát jsme nesměli říkat konference, ale sborový den), či na bratrských kurzech a sejitích na různých místech naší vlasti.

Chceme toto jubileum prožívat spolu s milým bratrem a přejeme mu do dalších dní, které mu zde ještě Pán přidá, Boží milost a pozhnání.

Redakce

Publikace "Cestou života"

Kalendář denního čtení "Cestou života" bude v roce 1998 obsahovat soubor článků bratří Jana Zemana a Jána Sirackého. Oba bratři stáli u vzniku našich sborů a výběr jejich článků z minulých ročníků tvoří zásadní pohledy na pravdy Božího slova. Všele doporučujeme zakoupení a k případnému vytvoření zásoby ve sborech. "Cestou života 1998" bude možno i v budoucnosti použít jako dárek pro nově obrácené věřící!

Vsetín

Není všedním zážitkem slyšet znit křesťanské písně na hokejovém stadionu. Právě to se však pravidelně opakovalo během několika posledních dní "hokejového tábora", který se konal ve dnech 3.-8. srpna 1997 ve Vsetíně. Zúčastnilo se ho okolo 25 chlapců z celé republiky. Před táborem byl křesťanem jen jeden z nich, během týdne však dalších 18 chlapců činilo pokání a v modlitbě přijali Pána Ježíše Krista.

Úspěch? Ale proč? Vždyť ještě mnoho měsíců před táborem se to jevilo nemožné a zdálo se, že všechno skončí fiaskem. Všechno bylo připraveno: měli jsme místo, měli jsme časový plán, měli jsme sponzory, ale byl tu jeden malý problém - neměli jsme účastníky tábora. Bylo připraveno 50 míst, ale ještě 6 týdnů před táborem jsme měli jen 8 chlapců. Obeslali jsme všechny hokejové kluby v zemi, navštívili jsme hokejové školy, poskytli jsme rozhovory pro tisk, rozeslali jsme letáky a samozřejmě jsme se také modlili. Stále však bylo přihlášených tak málo chlapců, a to i přes poměrně nízkou cenu, navíc měly přijet z Ameriky "hvězdy" ledního hokeje, které měly pomáhat s tréninkem chlapců.

Když v posledních týdnech před táborem konečně začal počet přihlášených stoupat, přicházely zároveň telefonáty, které nám oznamovaly, že z důvodu nemoci, úrazu, záplav nebo dalších problémů někdo nepřijede.

"Pane, proč?" ptal jsem se. Padesát míst pro kluky, kteří by mohli slyšet evangelium. Pro kluky, z nichž se mohou v budoucnu stát špičkoví hokejisté a kteří mohou mnohé přivést ke Kristu.

"Pane, proč? Proč tak málo?" Když však tábor proběhl, došlo mi, že Pán Bůh měl věci pod kontrolou. On nebyl překvapen nízkým počtem - vždyť On přivedl právě ty chlapce, které tu sám chtěl mít.

Evangelizační sportovní tábory připravuji už mnoho let, ale nevzpomínám si na žádný, ke by byla taková atmosféra a kde by Pán tak zasahoval do životů přítomných. Děkuji a chválím Pána, protože On dovádí své plány k cíli a prosazuje své záměry. Také chci poděkovat těm, kdo nejrůznějšími způsoby pomáhali - ze sborů ve Vsetíně, ve Zlíně, v Brně a v Havířově. Bez těchto pomocníků by se tábor nemohl uskutečnit. Chvála Bohu, práce pokračuje - slyšíme o chlapcích, kteří přijeli na tábor ze Sokolovska, že vedou své přátele ke Kristu a přivádějí je do církve.

Pokud máte zájem, obraťte se na nás. Rádi Vám poskytneme další informace o sportovních evangelizačních táborech i o způsobech, jak může Váš sbor využít sportu k oslovení lidí ve vašem okolí. Adresa je:

Fotbal Plus, Hakenova 464, 290 01 Poděbrady, tel./fax. 0324/3801, e-mail: 101617.2563 a compuserve

Napsal: David Oakley (Poděbrady)

Překlad: Tomáš Paulus (Poděbrady)

*Máme radost z této zprávy o ne-
zvyklém způsobu, jak se přiblížit k lidem,
k nimž by evangelium jinak neproniklo.
A chceme prosit Pána, aby tento jejich
životní krok požehnal a pomáhal těmto
chlapcům ve víře vytrvat. Víme, že jsou
vystaveni více než jiní nejrůznějším ú-
tokům satana - ať je to touha po slávě
a uplatnění se, tak i v různých jiných
lákadlech, které přináší se sebou tento
život.*

NIVY

Milí bratři a sestry, přátelé,

chceme Vám touto zprávou přiblížit situaci na chalupě na Nivách. Už tomu

budou dva roky, co jsme začali k po-
bytům používat novou chalupu. Za tu
dobu se tam vystřídalo mnoho lidí z růz-
ných míst a občas i z jiných společen-
ství (např. Biblická škola Olomouc, Stu-
denti pro Krista apod.).

Za tuto dobu se zaběhl určitý řád a
systém chodu a chalupa slouží bez vět-
ších problémů.

Naším přáním je ještě vybavit ložnice
nízkými postelemi (palandami), skřínkami
na uložení věcí a oblečení pro ubyto-
vané. Také nám zbývá ještě upravit ter-
rén kolem chalupy - dokončit volejba-
lové hřiště, vysadit kolem cesty živý plot,
udělat pískoviště pro děti a za chalupou
postavit přístřešek na dřevo a popelnice
s odpadem.

Velkým problémem je izolace stavby,
kde nebyl dodržen postup dle projektu.
Při velkých deštích voda prosakuje do
sklepa. Firma, provádějící stavbu rekla-
maci uznala, naším přáním je, aby oprava
byla provedena na jaře 1998. Po pro-
vedení oprav chceme začít s venkovními
úpravami (hřiště, živý plot atd.).

Děkujeme všem, kteří pamatují finan-
čně i na modlitbách na toto dílo. Prosí-
me, pamatujte na svých modlitbách i na
to, aby nám firma SENZA bez problémů,
včas a správně opravila vadnou izolaci.

Teď trochu čísel:

Od 1.1.1997 do 31.8.1997 byla větší-
na víkendů obsazena. Rovněž prázdní-
ny byly vytiženy, neustále se střídaly
jednotlivé turnusy. Poptávka převyšuje
nabídku a na některé víkendy se hlásí
dva až tři zájemci (sbory). Za toto ob-
dobí navštívilo Nivy 864 děti a dos-
pělých ze 14 míst (sborů) České republi-
ky. Mnozí zde prožili hezké chvíle v pří-
rodě, v obecnství u Božího slova a
mnoho dětí a mladých lidí zde slyšela
zprávu o spáse v Pánu Ježíši Kristu
(byla zde řada dětí z rodin nevěřících
rodičů, mj. letošní léto i ze Zlínska).

**Je naším přáním, aby chalupa mohla
dál sloužit, děkujeme i panu Josefovi
Hruškovi, který nám v zimě ochotně topí
a hlídá objekt. Děkujeme všem, kteří
prakticky i finančně pomáhají zajišťovat
provoz Niv a prosíme o Vaši přízeň i do
budoucná,**

Štěpán a Irena Čemíkovi - Prtov

Tachov

Centrum volného času a práce občan-
ského sdružení v Tachově

Apoštol Pavel kdysi napsal věřícím
v Římě: "Zakládám si na tom, že kážu e-
vangelium tam, kde o Kristu ještě ne-
slyšeli." (Ř 15,20). Tak to bylo zvykem
i při počátku našich sborů v našich zem-
ích. Bratři zakládali shromáždění na
místech, kde čisté a nezkráslené evan-
gelium podle Písem nebylo rozšířeno.
Pak přišla doba socialismu, která se
snažila církev vytlačit na "církevní půdu"
se snahou je postupně likvidovat. Snaži-
la se stávající shromáždění sloučovat a
centralizovat. A my jsme si na to po-
stupně zvykli. Bylo to ostatně pohodlné.

Původní praxe bratří již delší dobu
ležela na srdci bratru Petrovi Vaďurovi.
Po delším hledání nakonec Pán otevřel
dveře pro tuto práci v Tachově v zá-
padních Čechách. Na setkání starších
sborů nás seznámil s projektem své
evangelizační činnosti. Z jeho zprávy
citujeme:

"Centrum volného času" je umístěno
na tachovském náměstí Republiky 60.
Dvě místnosti budou sloužit jednak pro
kontakt s občany, jednak pro potřeby
místního křesťanského shromáždění.

1. Využití pro kontakt s občany:

- **Knihovna a čítárna**

Do fondu knihovny chceme získat lite-
raturu s následujícím zaměřením: kulta-
ra, umění (výtvarné, hudba, literatura,
sochařství, divadlo, film, fotografie...),
sport, hory, příroda, výchov dětí, his-

torie, životopisy, filosofie, věda, morálka,
stát.. Budou zde ovšem také knihy
křesťanské.

- **Fonotéka**

Chceme zde mít CD přehrávač a ma-
gnetofon, aby si zájemci mohli vyslech-
nout vážnou hudbu, případně křesťan-
ské písně.

- **Videotéka**

Video a videokazety (křesťanské, ale
i jiné, např. filmy s biblickými náměty, fil-
my o přírodě a pod.)

- **Další činnost**

Chceme konat přednášky, besedy,
setkání dětských klubů, scházení mami-
nek s dětmi s možností hlídání dětí
matkám v době úředních hodin institucí
(pondělí, středa). V Centru bude po-
dáván bezplatně čaj a káva, bude zde
možnost rozhovorů s křesťany.

2. Místní křesťanské shromáždění

Počátkem února 1998 by mělo být v
tachově 8 dospělých křesťanů. Dál-li
Pán, bude jich i víc. Chceme se scházet
v Centru k nedělnímu lámání chleba a
piti z kalicha v 16,30 hodin. Časem se
zde budeme scházet i k biblickým ho-
dinám.

Závěr:

Naším cílem je, aby co nejvíce lidí
uvěřilo v Pána Ježíše jako svého osob-
ního Spasitele a Vykupitele. Toužíme po
tom, aby v Tachově vznikl sbor věřících
v Pána Ježíše Krista."

Petr Vaďura

Bratr Vaďura je s rodinou už v Ta-
chově. Dá-li Pán, chtějí mu v jeho práci
pomáhat další mladší věřící bratři a se-
stry. Je to práce pionýrská a určitě si
zaslouží naši modlitební podporu a také
i podporu finanční těch, jimž Pán tuto
službu položí na srdce.

Témata pro časopis Živé slovo:

Na shromáždění starších sborů byla
na žádost redakce navržena témata pro

další čísla. Byla navržena tato témata: Misie, víra a skutky, funkce novozákonního sboru, diakoni v církvi, slovo o církvi, možnosti a formy evangelizace, co je to spasení, kdo je v Kristu, je nové stvoření, služba žen - otevření domácností, vy jste světlo světa a sůl země. Po zvážení jsme rozhodli zaměřit příští ročník takto:

1. číslo: Co je to spasení? Půjde o vlastní vykupitelský čin a jeho přijetí věrou, ale i realizaci spasení v životě.

2. číslo: Víra a skutky

3. číslo: Kdo je v Kristu, je nové stvoření

4. číslo: Světlo světa a sůl země

Na shromáždění starších bratří bylo zdůrazněno, že Živé slovo má mít základ na slově života, na tom, co učí Bible. Nemělo by být kolbištěm různých lidských názorů a pojetí. Tuto připomínku chceme respektovat, pokud to jako lidé dokážeme.

Dozvěděli jsme se, že některé články vyvolaly u některých čtenářů nevoli (i když na druhé straně byly zase jinými hodnoceny kladně). Trochu je mi líto, že se to dovidám oklikou přes jiné lidi. Prosím vás, milí bratři a sestry, budete-li s něčím nespokojeni, napište mi to nebo zavolejte telefonem. Adresa je uvedena v tiráži časopisu. Je to bratrské - abychom řekli konkrétně, co nás bolí. A abychom to řekli přímo. I redaktor je jen omylný a chybný člověk. A možná víc než jiní potřebuje korekturu v bratrské lásce. Děkuji vám za pochopení.

Tomáš Pala

Vydavatelství A-ALEF informuje:

Jsou k dispozici tyto nové publikace:

1. 30 let sjednoceného Jeruzaléma - výběr článků z měsíčníků a ročenky vydávaných L. Schneidrem v Jeruzalémě. 90 stran A5, barevné obrázky. cena 65 Kč.

2. Zjevila se milost - Stockmayer, O. - úvahy na každý den roku, v nichž tento Boží člověk v době první republiky vykládal Písmo pro praktický život křesťana. 300 s. A5, cena 110 Kč.

3. Pán prichádza - Ostrolucký J. - autor ve třinácti kapitolách rozebírá biblický pohled na dvě etapy Pánovho druhého příchodu. Kniha obsahuje 37 náčrtů a dvě přílohy barevných obrázků. 288 s. A5, cena 89 Kč.

4. Lékař operuje v pralese - White, P. - ilustrovaná knížka pro děti, popisující život věřícího lékaře v pralese a jeho službu domorodcům. Cena kolem 55 Kč.

Z dopisů čtenářů...

...Jsem již několik roků odběratelem Vašeho časopisu...S úrovní časopisu jsem na výsost spúokojen, těším se na každé nové číslo, jeho předností je nesporně nadčasovost, různé články ani s odstupem času neztrácejí nic na aktuálnosti. Nemenší spokojenost mám s články v bratrském slovenském jazyku i když necitlivým zásahem - bez referenda - došlo k zániku Československa jako společného státu Čechů a Slováků... Současná doba jako by podávala scénář k textu Pisma dle 2. listu Pavla Timoteovi, kapitoly 3. Nastává opravdu doba jakéhosi třibení duchů v dnešní pluralitě nejrůznějších náboženských směrů a proudů, o které je zmínka v oslovení čtenářů redakční radou v čísle 3/1997. Jeví se potřeba zachovat čistotu biblického poselství podle hesla AD FONTES! (K pramenům!) Na mysl přichází otázka vyřčená v textu dle Lukáše 18,8b: "Ale nalezne Syn člověka víru na zemi až přijde?"

Jistě je na místě varování před falešnými apoštoly, najdeme o tom zmínku v 2. Korintským, kapitola 13,14. Ani dnešní doba není před nimi uchráněna...

Vladimír Štefek, Český Těšín

Z OBSAHU XXIX. ROČNÍKU

Poznámka: první číslo znamená číslo sešitu, za lomítkem je číslo stránky.

VÝKLADY

Pracuj na svojom spasení (1/6)

Věčná a nová smlouva (1/11)

Genesis, úvahy... (1/20; 2/16; 3/23; 4/18)

Střípky z Velikonoc (2/4)

Obnova Babylona (2/13)

Pokání (3/9)

Aktuální problémy

Vnitřní obraz (1/5)

Začaly porodní bolesti (1/8)

Naša identita v ľudskosti a láske (1/13)

Jaké rodiny - takový sbor (2/1)

Jak vychováváme své děti (2/24)

Mlčanie, ľahostajnosť a oportunistus (3/20)

Svit dennice (4/5)

Prvý a druhý príchod Pána Ježiša v skratke (4/6)

O příchodu Páně (4/8)

Milovať príchod Pána Ježiša (4/11)

Výklad listu Júdu - 1 (4/23)

ÚVAHY

Komu dnes mohu věřit (1/1)

lný už nebude (1/4)

Kutafuta maisha (1/15)

List Kristův (1/30)

Rodina jako dům (2/30)

Tri sitá pre evanjelium (3/1)

Co není na první pohled vidět (3/7)

Svet v pohybe (3/11)

Spasenie z milosti (3/18)

Příště v nebi (4/1)

Čas sa blíži (4/20)

NÁZORY - POSTOJE

Modlit' sa za firmu? (1/25)

Zastavení u symbolů (1/28)

SVĚDECTVÍ - ZKUŠENOSTI

Africký sen a skutečnost D. Pos. (1/16)

Zachránce (1/19)

O závisi (1/23)

Je čas vážne hľadať Boha (1/24)

Moje svedectvo (1/27)

Oživenie v Nagalande (2/15)

Dve zvesti (2/23)

Jaké je tvé vyznání? (3/9)

Joni - stále na vozíčku (3/14)

Naše schopnosti (3/29)

Dobrá investice (4/26)

ZPRÁVY - MISIE

Zprávy z Izraele (1/10; 2/27)

Za knihy do vězení (2/27)

Kresťanské zbory a ich poslanie (3/5)

Kuba - "ostrov svobody" (4/15)

AKTUALITY

Byla nalezena truhla smlouvy? (2/11)

Ďalší falošný prorok na scéně (2/12)

Nový život 2000 (2/20)

Povodeň (3/27)

Homeopatie - co o tom víme? (4/21)

HISTORIE

Začiatky zhromažďovania v Nimnici (2/28)

BÁSNĚ

Nadišiel deň spásy (1/5)

Ukrižování (1/19)

Slnčný jas (2/10)

Co čtu ve hvězdách (2/10)

Slnko lásky (3/13)

Slovo (3/13)

Maranatha (4/15)

Mnoho Božího pokoje a radosti v roce 1998 všem čtenářům přeji pracovníci vydavatelství A-ALEF Ostrava.

Čo bude potom?

V pochmúrnych novembrových dňoch viac ako inokedy si spomíname na našich zosnulých, ale zároveň sa aj viac zamýšľame nad tým, čo bude s nami, keď pôjdeme ich cestou. To, že je to nevyhnutné, sa presviedčame každú chvíľu. Cintoríny sú plné ľudí stredného veku a odpočívajú tam mnohé mladé telá. Len počas letných povodní odišlo na večnosť v Čechách, na Morave a na Slovensku viac ako 50 ľudí. Autonehody, rakovina, infarkty sú na dennom programe. Bolo by pošetilé sa domnievať, že mňa sa to netýka, že som mladý a zdravý. Ešte dnes alebo zajtra môže prísť a nastane aj pre mňa riešenie problému, čo bude potom. Mnohí si želajú, ba dokonca žijú v presvedčení, aby potom už nič nebolo alebo už nič nie je. Keby sme však urobili prieskum, tak ako nedávno v USA, zistili by sme, že viac ako 80 % opýtaných veria v posmrtný život duše.

Horšie však by dopadla anketa, či vedia, kde potom budú tráviť večnosť. Existujú milióny takzvaných kresťanov,

ktorí síce veria v posmrtný život, no nemajú žiadnu nádej a už vôbec nie istotu, že budú raz potom s Pánom Ježišom Kristom v nebi. Je to smutná, no pravdivá skutočnosť. Ľudia sa väčšinou boja, čo bude potom.

V Biblii je celkom jasne napísané, že "uložené je ľudom raz zomrieť a potom bude súd" (Žd 9,27). Keby len Boží súd! Lež aj odsúdenie a večné odlúčenie od Boha. Nie, nechceme rovno strašiť peklom a večnými plameňmi, aj keď toto tak isto podľa Biblie možno očakávať u tých, ktorí skončia svoj život na tejto zemi bez Boha a zmierenia sa s ním pre obeť Pána Ježiša Krista na golgotskom kríži. Čo nám teda zostáva. Ešte dnes sa vážne zamyslieť nad svojím životom bez Boha, nad svojím formálnym kresťanstvom, nad všetkými svojimi vinami, ktoré zapríčinili Kristovu smrť a Pánu Bohu a Pánovi Ježišovi Kristovi "vyžalovať", vyznať všetky svoje hriechy. Treba povedať aj slová poďakovania a rozhodnutia: "Pane Ježišu Kriste, ďakujem Ti, že si aj za mňa zomrel na kríži. Som odteraz rozhodnutý ísť za Tebou..."

TLAČOVINY

NOVINOVÁ ZÁSILKA

ŽIVÉ SLOVO vydávajú Kresťanské sbory ve vydavatelství A - ALEF, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava, tel. 069/355348, které zajišťuje také administraci. - Řídí odpovědný redaktor ing. Tomáš Pala s redakční radou. Adresa redakce: Štěpánská 1887, 755 01 Vsetín, tel. 0657/81746. - Obálka: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kč, jednotlivá čísla 10 Kč. - Rozšiřuje administrace. Příspěvky na časopis můžete poslat na účet: Komerční banka Ostrava, č. ú. 81006-761/0100.

- Administrace pro Slovensko: Vladimír Schnierer, Karpatská 363/5, 915 01 Nové Mesto n/Váhom. Platby a dobrovolné příspěvky na časopis ze Slovenska zasílejte na tuto adresu složenkou typu "C". Předplatné je 48 Sk a jedno číslo 12 Sk. - Tiskne Tiskárna František Pavelka, Příbor. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě čj. 450/95-P/1 ze dne 7.2.1995. - Reg. číslo MK ČR 6480. ISSN 1210-6526.